

πασμένος με χιόνι μαρτιάτικο, — μου εύχθητε «καλήν διασκέδασην» και με άρισε μόνην.

Τότε, πριν πιάτω τον σωρόν των επιστολών, που μ' έπεριμεναν εμπρός μου πελώριος, κατά το σύνθημα, — πριν διαβάσω καμμίαν απάντησιν, εστάθηκα όλίγον να συλλογισθώ τι έρωτήσιν είχα δώση διά την ΙΕ' Κυριακήν και τι ήμπορούσαν ναπαντήσουν εις αυτήν οι φίλοι μου. 'Α, και... ένθυμήθηκα: «Ποία δυστυχία σάς φαίνεται μεγαλητέρα, ή του κωφοῦ ή ή του τυφλοῦ;»

Ίδού, αληθινά, μία έρώτησις, ή οποία θέλει πολλήν σκέψιν, πολλήν προσοχήν. Κ' έδυθίσθη εις μικρόν ρεμβασμόν... 'Ο κωφός, έλεγα... ά, όχι! ο τυφλός θέλω να πώ... 'Αλλά... δεν ένθυμούμαι πλέον τι έλεγα και τι δεν έλεγα. Ένθυμούμαι μόνον ότι κάτι με διεκόψεν εκείνην την στιγμήν, άπρόοπτον και παράδοξον.

'Εξαφνα άνοιξεν ή θύρα, όρμητικά, θαρρετά, κ' ένα κοριτσάκι, γελαστόν, πηδηκτόν, χαρούμενον, έμβηκεν εις τώ δωμάτιον και μ' έχαιρέτησε.

- Καλησπέρα σας, δεσποινίς... Ποία είσθε; τί αγαπάτε;
- Πώς, δεν με γνωρίζεις; αγαπητή μου Διάπλασις;
- Πού να σε γνωρίσω μ' αυτή την κίτρινη μάσκα που φορείς!

— Μα άκριβώς... είμαι ή Κίτρινη Μάσκα. (Περφεργον! Πού είνε αυτή ή Μάρθα; Πώς την άρισε να έλθη έως εδώ; Δέν της είπα ότι διν θέλω να με διακόψη κανείς;)

— Και ήλθα, έξηκολούθησεν άπτόητος ή Κίτρινη Μάσκα, διά να σας άπαντήσω εις την έρώτησιν της ΙΕ' Κυριακής.

- 'Α! μέσ' στην ώρα!...
- Και άμέσως ή Κίτρινη Μάσκα έβαλε μίαν λύραν που την είχε κρυμμένη κάτω από τή μπέρτα της.
- Μπα! είσαι και ποιήτρια;
- 'Αμή τί; δεν το ξεύρατε;
- Και με γλυκειά φωνή, με ώρχία μουσική, άρχισε να ψάλλη:

Πιό μεγαλητέρα κακό στον άνθρωπο δεν είνε, Παρά κωφός εις της ζωής τώ δρόμο να περνώ! Γιατί δεν έέρει τί θά πη γλυκειά παρηγοριά Που χύνει μέσα στην ψυχή ή θεία Μουσική, — 'Η γλώσσα ή άθάνατη κι' ή μυστική 'Οπου μιλεί μέσ' στην καρδιά!

'Εγώ πλέον τα είχα χάση... 'Ημουν εις έκστασιν, από την οποίαν μ' έξύπνησαν έξαφνα χειροκροτήματα. Κυττάζω προς την θύραν, και τί να ιδώ; 'Ενα πλήθος παιδιά, τώ οποία συνωθούντο, διηγωνίζοντο, συνωτιζοντο εις τώ άνοιγμα, ποδών να πρωτομπή. 'Αγόρια και κορίτσια, μικρά και μεγέλα... Και ήσαν τόσοσιν πολλά, και έκαμναν τόσοσιν θόρυβον, μόνον με τώ βήματά των και με τούς ψιθυρισμούς των, ώστε μου έφάνετο ότι όλος ο διάδρομος απέξω ήτο γεμάτος, και έλη ή σκάλα, και ήως ό δρόμος... 'Ε, βέβαια, τί ήμπορούσε να κάμη ή καίμενη Μάρθα εις τέτοιαν παιδοπλημύραν; Την άρισεν άπλυσίτατα να εισβάλη.

— Χαίρετε, κύριε και δεσποινίδες, είπα. Τί θέλετε έτοι μαζί; Μήπως ήλθατε ναπαντήσετε εις την έρώτησιν της ΙΕ' Κυριακής;

— Μάλιστα! μάλιστα! έρώναξαν διακόσιαι τουλάχιστον φωνά, από μέσα, απέξω, από κάτω.

— Πολύ καλά, είπα με γλυκύτητα αλλά και με άσθηρότητα. 'Ορίστε μέσα... όσοι χωρήτε. 'Αλλά, σάς παρακαλώ, ήσυχα. Και, για τώ Θεό, να μην άρχισετε να μιλάτε όλοι μαζί. 'Ενας-ένας, και με τή σειρά του. Δεξιά όσοι θά πητε διά τούς κωφούς; άριστερά όσοι θά πητε διά τούς τυφλούς; στή μέση όσοι θά πητε και διά τούς δύο, και... εδώ, εμπρός-εμπρός, όσοι δεν θά πητε διά κανένα.

'Ω του θαύματος! Τώ παιδιά, ήσυχα σαν άρνάκια, έμβήκαν εις τώ δωμάτιόν μου και έχωρισθησαν μόνα των εις τέσσαρας όμίλους, εις τέσσαρας, να πούμε, σωρούς, με τόσην τάξιν, με τόσην άκρίβειαν, ως να τους είχε διαχωρίση... ο 'Ανανίας! Με μία ματιά είδα ότι ο σωρός των «τυφλών» ήτο ο μεγαλητερος. Οι άλλοι τρεις μαζί, μόλις έκαμναν τόν ένα. 'Η πλειονοψηφία λοιπόν άνακηρύττει την δυστυχίαν του τυφλοῦ μεγαλητέραν; 'Αλλά τί έχει να κάμη ή πλειονοψηφία; Τά έπιχειρήματα πρέπει να ιδούμε!

'Εν τούτοις τώ δωμάτιόν μου είχε γεμίση μέχρις άσφυξίας. 'Αδύνατον να χωρέση άλλον... ούτε ένα! Και όμως εις τόν διάδρομον συνωτιζοντο άκόμη πάμπολλοι, και είχαν την άξίωσιν να εισέλθουν όλοι. Και να ιδήτε, που οι περισσότεροι έφορούσαν και τώ Σήμα... Τι να κάμω; Να τους δεχθώ; Πού χώρος! Να τους διώξω; Σκληρόν. Ναι, αλλά δεν θά ήτο πολύ σκληρότερον, άν τους άρινα να εισορμήσουν και να συμβούν τίποτε δυστηχήματα, και να ματαιωθώ όλος ο δόλος ή Κυριακή;

'Εσηκώθηκα από την θέσιν μου, έπροχώρησα με πολλόν κόπον έως την θύραν, και είπα:

— 'Οποιος έπρόλαβε τόν Κύριον είδε!... Σάς παρακαλώ, κάμετε όλίγον όπισω, διά να κλείσω την θύραν... Δεν είνε δυνατόν να γίνη διαφορετικά... Δεν πειράζει... έρχεσθε εις άλλην Κυριακήν, και προσπαθήσετε τότε να είσθε πρώτοι. Λυπούμαι πολύ... πάρα πολύ... αλλά... τί να σας πώ; 'Υποθέσατε ότι σάς έπηρεν ή πλημμύρα... ότι κατέστρεψε τας άπαντήσεις σας ή φωτιά... ότι σάς έρριψεν εις τώ καλάθ: ή Κική... ότι σάς έκαταχώνιασε κάπου ή κυρά Μάρθα... Και ή έλλειψις τάπου, ή ούτο πία καθώς την λέγει ο 'Ανανίας, είνε, βλέπετε, και αυτή στοιχείον... καταστροφής. Λοιπόν καλήν άντάμωσιν, — και να μας γράφειτε!

Με τώ συντομον αυτό λογίδριον, — έπωφεληθη:σα από την πρώτην, την άκουσίαν σχεδόν υποχώρησιν του πλήθους, έπρόβηκα να κλείσω και να κλειδώσω την θύραν. Τώρα και να μετανοούσαν, δεν ήτο δυνατόν να κάμουν τίποτε. Τώ πολύ-πολύ να σφυρίζουν ή να φωνάζουν... 'Αλλά τώ παιδιά μου έχουν όλα καλήν άνατροφήν. Και μολονότι έφέρθηκα τόσοσιν αγενώς, να τους κλείσω την πόρτα κατάμουτρα, είδαν ότι μόνον από άπόλυτον ανάγκην το έκαμα, από ανωτέραν βίαν, και έφυγαν φρόνιμα και ήσυχα, χωρίς νακούσθη φωνή, ούτε διαμαρτυρία, ούτε παράπονον. Παίξει κανείς με τώ στοιχείω;

— 'Εμπρός! είπα. Τώρα που έμείναμεν έμεις κ' έμεις... Τώ παιδιά έγελασαν. Τέτοια πλησμονή εις τώ δωμάτιον, και να λέγω «έμεις κ' έμεις!»

'Από τόν άριστερόν όμιλον άπεσπάσθη ένα κοριτσάκι.

— Είμαι ή Φαιδίμη, είπε, κάμνω κ' έγώ στίχους, αλλά δεν συμφωνώ καθόλου με την συνάδελφόν μου Κίτρινην Μάσκαν. 'Ο κωφός άπολαμβάνει τώ πάντα μόνον εις την συνδιάλεξιν μένει όπισω και εις την άπόλαυσιν της μουσικής. 'Ενθ' ο τυφλός;... 'Α, και του ένδς και του άλλου ή τύχη είνε έλεεινή, μάλλον όμως άξιοθρήνητος ή του τυφλοῦ.

Είπεν ή Φαιδίμη κ' έμεινε πολύ σκεπτική.

— Τί σκέπτεσαι; είπα.

— Σκέπτομαι... τί άτύχημα είμπορεί να πάθη αυτό τώ γνωμικό μου...

Κ' έμπνευσθη:σα, ή Φαιδίμη έξηκολούθησεν:

'Ο άέρας θά φυσήση δυνατός και θά το πάρη Με τώ σύννεφα μαζί; 'Η ή Πίσσα μας θά ρίψη τώ κερι και θέν' άρπάξη, Κ' έπομένως θά καή;

'Η εις τώ καλάθι μέσα τών άχρήστων θά το ρίθουν; Δυνατόν είνε κι' αυτό! 'Η θά το ξεχάση ή Μάρθα στην κρυψώνα; ή θά πάθη Πιό χειρότερο κακό;

— 'Οχι, άπήντησα: αφού το είπες και το άκουσεν ή Διάπλασις; μη φοβάσαι τίποτε. 'Αλλος!

— 'Εγώ σκέπτομαι διαφορετικά, — είπε τότε ή Νύμφη του Σηκουάνα από τόν δεξιόν όμιλον. 'Η όρασις είνε εκ των εύγενεστερών και χρησιμωτέρων αισθήσεων, αλλά και ή άκοή;... 'Ο τυφλός υπήρξε ποτέ όπως και οι άλλοι άνθρωποι, γνωρίζει τώ περιβάλλον, μέσα εις τώ όποιον ζή. 'Αλλά κ' εκ γενετής τυφλός εάν είνε, οδηγείται υπό τού ένστικτου, υπό της άφης, και σπανίως περιπίπτει εις λάθη. Βλέπει διά τών όφθαλμών της ψυχής, και ένίοτε καλλιτέρον ήμων των άλλων. 'Αλλ' ο κωφός δεν δύναται νακούσθη διά ψυχικών ότων. Μη δυναμένος δε να όμιλή, πολύ όλίγον γνωρίζει να σκέπτεται, και έπομένως εύρίσκει εις την κατωτάτην διανοητικήν βαθμίδα. Μόνον ίσως εις τώ μέρη εκείνα, όπου υπάρχουν ειδικά 'Εκπαιδευτήρια διά τούς εκ γενετής κωφούς (και έπομένως κωφάλαλους), ο κωφός είνε όλιγώτερον δυστηχής του τυφλοῦ.

— Ναι, είπα: άλλ' είδικά 'Εκπαιδευτήρια υπάρχουν και διά τούς τυφλούς, όπου τώ βιβλία είνε καμωμένα με αναγλύφους χαρακτήρας, και ή όρασις αντικαθίσταται διά της άφης, όπως εις τώ 'Εκπαιδευτήρια των κωφάλαλων, ή άκοή αντικαθίσταται διά της όρασεως.

— Είμπορεί, άπήντησεν ή Νύμφη του Σηκουάνα: άλλ' έγώ, όσάκις βλέπω τυφλόν και κωφόν, ο κωφός μεύ φαίνεται μυριάκις δυστηχέστερος του τυφλοῦ.

— 'Αχ! εκείνο τώ «κόσμο άκούω και κόσμο δεν βλέπω». σου σπαράζει την καρδιά! έστέναξε τότε από τόν μεσαίον όμιλον ή Μεγαλοπρεπής Φύσις. Είς κάθε βήμα ο τυφλός σκοντάπει. Δεν δύναται να ίδη τόν κυανοῦν ούρανό, τόν άκτινοόλον ήλιον, την γαληνιαίαν ή τρικυμιώδη θάλασσαν, την αστερόεσσαν νύκτα, την ώχράν σελήνην, τώ άνθη, τώ δένδρα, τώ όρη...

— Την «μεγαλοπρεπή φύσιν» τελος πάντων! διέκοψα.

— Ναι! αλλά και ο κωφός ο δυστηχής, που δεν είμπορεί νακούσθη ανθρώπινη φωνή, ή τούς γλυκείς ήχους της μουσικής, ή τώ μελωδικά κελάρήματα των πτηνών, είνε άρά γε όλιγώτερον δυστηχής του τυφλοῦ; 'Ω, Διάπλασις μου! να μην αξιώνη ποτέ ο Θεός τόν άνθρωπον να γίνεται τυφλός ή κωφός!

— Τί λέγετε τώρα σεις οι πλησιέστεροι, οι όλίγοι;

'Από τόν μικρόν αυτόν όμιλον άπεσπάσθη ο Μουσηγέτης. 'Από άλλων και είπε:

— Μεγαλητέρα δυστυχία... αλλά διά τόν έαυτόν του ή διά την κοινωνίαν; Διά τόν έαυτόν του, βεβαίως ή του τυφλοῦ. 'Αλλά διά την κοινωνίαν δεν συμβαίνει πάντοτε τώ αυτό. Είθε να είχε τώ έθνος μας πολλούς τυφλούς... 'Ομήρους!...

— Μπράβο! σαν καλά τα λέτε σεις. Για νακούσωμε και κανένα άλλον από την παρέα σας.

Τότε έπροχώρησεν ένα κορίτσι με Κίτρινο Ντόμινο, πολύ φαιδρόν και άστεϊον, τώ όποιον άρχισε, προς γε-

νικήν θυμηδίαν και ήλαρότητα, να κάμνη τοῦμπες και να ξεφωνίξη: — Χαχαχούχα!

— Τί είνε πάλι; — Νά! ο τυφλός με κάμνει να ξεκαρδίζωμαι και ο κωφός να πιάνω τώ πλευρά μου. Χαχαχούχα!

— Μπρέ άμάν, Κίτρινο Ντόμινο!

— Τίποτα τίποτα! Και τών δύο τώ μούτσουνα είνε διασκεδαστικώτατα, και ή τύχη των ή αυτή.

— Δηλαδή; — Νά! ο κόσμος γελά με τούς στραβούς τώ μυαλά, και με τούς κωφούς την συνείδησιν. Με τούς αληθινούς όμως στραβούς και κωφούς περισσότερον... διότι κατ' έμέ είνε εύτυχέστεροι και συνεπώς άστειότεροι.

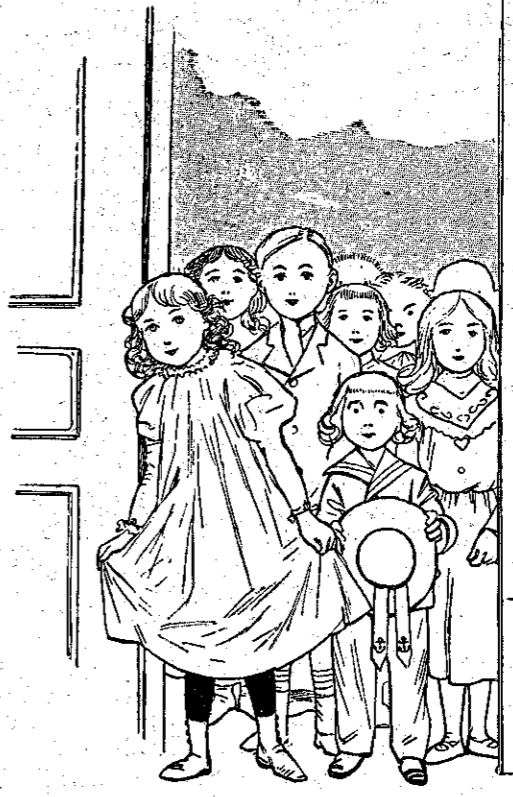
— 'Ωραία λογική! 'Ενας δικός μας φιλόσοφος, ο Βράϊλας, έλεγεν ότι ή δυστυχία του τυφλοῦ είνε μεγαλητέρα, και έφερεν ίσα ίσα ως έπιχειρήμα ότι ο κόσμος περιπαίζει συνήθως τούς κωφούς, αλλά κανείς ποτέ δεν έτόλμησε να περιπαίξη τυφλό. Να όμως που τώ Κίτρινο Ντόμινο γελά και με τούς τυφλούς!...

— 'Εγώ φρονώ, είπε τότε ο Νάρκισσος, ο όποιος έστέκετο κοντά εις τώ Κίτρινο Ντόμινον, ότι από τούς αληθινούς κωφούς και τυφλούς, άκείνως δυστηχέστεροι είνε οι τυφλοί τόν νοῦν και οι κωφοί την καρδίαν. Αυτοί, κλείσαντες τούς όφθαλμούς και τώ ότα της ψυχής, ποτέ δεν θά είμπορέσουν να εισέλθουν εις τόν υπέρτερον κόσμο του πνεύματος, ποτέ δεν θά αισθανθούν την άγνήν εύτυχίαν, ή οποία καταπλημμυρεί τώ στήθη μας τας στιγμές που διδομεν, τι είμπορούμεν... Αυτούς λυπούμαι υπέρ πάντας! Αυτή είνε ή φοβερότερα διά τόν άνθρωπον δυστυχία!

— 'Εγώ πάλιν νομίζω, έσπευσε ναπαντήση ο Δοῦξ των Σπετσών, ότι οι αληθινοί κωφοί και τυφλοί είνε οι εύτυχέστεροι άνθρωποι του κόσμου. Τί δεν άκούει ο κωφός; Βλακειές, ύβρεις, άνοστα λόγια και καμμίά φορά έξυπνάδες. Τί δεν βλέπει ο τυφλός; 'Ασχημίες και τίποτε περισσότερον!...

'Εγινε μεγάλο κακό, και ο Δοῦξ των Σπετσών δεν ήμπόρεσε να προχωρήση. 'Ολοι έφώναξαν και διεμαρτύροντο: Τί; μόνον από βλακειές και άσχημίες άποτελείται ο κόσμος; 'Οχι δά! Είνε δυνατόν να άπαρξη τώση άπαισιδοξία εις την ψυχήν ένδς μικροῦ... δουκός; 'Οχι δά! — Και διά να παύση ο θόρυβος ήναγκάσθη να κτυπήσω τώ κουδοῦνι, νανακαλέσω τόν ρήτορα εις την τάξιν, — όπως εις την Βουλήν, — και να δώσω τόν λόγον εις... την 'Αντιπολίτευσιν.

— Οι τυφλοί και οι κωφοί είνε οι δυστηχέστεροι άνθρωποι! έφώναξε τότε ο Άλόος Τέττιξ. 'Εγώ όμως, παρά κωφός, θά έπροτιμούσα να είμαι τυφλός. Θά μου πητε: ο δυστηχής τυφλός δεν βλέπει τίποτε, δεν είμπορεί να έργασθη, τας περισσότερας φορές καταντίζέπαίτη. Ναι,

* 'Ενα πλήθος παιδιά... (Σελ. 98, στήλη α')

«... αλλά έχει την ήσυχία του και το σκυλί του, κ' εγώ πώς λατρεύω τα σκυλιά! Είς την πόλιν μας υπάρχει ένας τυφλός ζητιάνος, πού κάθεται πάντα στο Γερούρι. Όποτε περάσω απ' εκεί θά τον ιδώ και κάτι θά του δώσω. Πάίζει κλαρινέτο. Ο πιστός του σκύλος κοντά του, κρατεί στο στόμα το διατάκι, πού ρίχνουν οι διαβάττι πινακίτες. Νά σας είπω την αλήθειαν; δεν μου φαίνεται και τότεν δυστυχής ο τυφλός αυτός, με την αγάπην του σκύλου του, με την μουσικήν του κλαρινέτου του, με την συμπάθειν του κόσμου...»

«Επειτα, σάν είνε κανείς τυφλός, δεν κινδυνεύει να υποπέση εις τὸ ἐλάττωμα τῆς λαίμαργίας. Όταν περνᾷ ἀπὲς ἀπὸ ζαχαροπλαστεία, δεν σκανδαλίζεται με τὰ γλυκίσματα καὶ βέβαια! ἀφοῦ δεν τα βλέπει...»

«Τὴ μωρὴται ὁμως, διέκοψε γελῶσα καὶ ξεύρεις, ἡ ὀσφρητικὴ εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένη εἰς τοὺς τυφλοὺς.»

«Ἐμένα πάλι δεν θά μ' ἐμελεσκαρᾷ ἂν ἤμουν κωφὴ! εἶπεν ἡ Ἐκάτη. Εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἀκοή; Γιά νάκοὺς αἰωνίως «κάμης τοῦτο, μὴν κάμης ἐκεῖνο!» καὶ νά σε μαλλώνουν ὅταν κάμης ἐκεῖνο καὶ δὲν κάμης τοῦτο. Ἐνῶ ὅταν εἶνε κανείς κωφός...»

«Ἄκουσε, ἀγαπητή μου Διάπλασις, τί μου συνέβη τὴν πρωτοχρονίαν τῆς πρωτοχρονιάς. Μὲ εἶχαν στείλη νά κερμηθῶ. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά εἶχαν μείνη στὸ σαλόνι, με τὸν παπποῦ καὶ με τὴν γιαγιά, δια νὰ ὁμιλήσουν βέβαια περὶ δώρων... Πλησιάζω με βῆμα γάτας ἕως τῆς θύρας, καὶ κολλῶ τὸ αὐτί μου στὴν κλειδαρότρυπα. Καὶ τί νάκούσω; Τὸ μπαμπᾶ νά λέγει τῆς γιαγιάς: «Ἄ, μ' αὐτὴ ἡ Ἐκάτη, — εἶται μὲ λέγουσιν πάντα στὸ σπίτι, — εἶγινε πιά ἀνυπόφορη!... ἄτκτη, φλύαρη, περίεργη. Ἀπόφασίσαμε μετὰ τὴν μαμά τῆς νά τὴν κλείσωμε σ' ἕνα Σχολεῖο, ἐσωτερικὴ.»

«Ὡ, ἂν ἤμουν κωφὴ δὲν θάκουσα αὐτὰ τὰ λόγια καὶ δὲν θά περνοῦτα τέτοια πρωτοχρονιά!...»

«Ὡστε δὲν νά μὴν κρυφακούση κανείς, πρέπει νά εἶνε κωφός, ἢ νά μὴν εἶνε περίεργος; Καὶ διὰ νά μὴν τον κλείσουν σὲ Σχολεῖο, πρέπει νά εἶνε κωφός, ἢ νά μὴν εἶνε φλύαρος, ἄτακτος καὶ ἀνυπόφορος;»

«Ἡ Ἐκάτη ἔμεινε ἀναπολόγητος, κ' ἐπωφελήθη τῆς σιωπῆς τῆς ὀμιλῆτος Ραφαήλ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν ὀμιλον, διὰ νάρχησιν.»

«Ἄ, στάσου, τῶρα! ἄκουσε! Ὅταν κανείς, μικρὸς βεβαίως, εἶπῃ κανέν ψεῦδος εἴτε καμμίαν ἀνοησίαν πρὸς ἀνώτερον του, οὗτος, ἂν εἶνε κάπως θυμωμένος, τοῦ ἀπαντᾷ: «Τὴν τύφλα σου!» Δὲν ἄκουσα ὁμως ποτὲ κανένα νά εἶπῃ: «Τὴν κουφάλα σου!» Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ μεγάλοι φρονοῦν, ὅτι ἡ δυστυχία τοῦ τυφλοῦ εἶνε μεγαλύτερη. Κ' ἐγώ, ἀγαπητή μου, εἶμαι αὐτῆς τῆς ιδέας.»

«Εἰμπορεῖ, ἀπήνητα ἐγώ. Μία παροιμία λέγει: «Ἄμα σκοντάψη κανείς, τοῦ λέγουσιν τύφλα.» Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὁμως, ὅτι καὶ ὅταν πρᾶκτοῦσιν κανείς, τοῦ φωνάζουν «κουφμάρα!»

«Τί τα θέλετε αὐτά! ἀναφωνεῖ ὁ Παρήγορος Ἄγγελος. Ὁ τυφλός εἶνε πάντοτε ἀξιολύπητος, διότι ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπαντᾷ σκότος αἰώνιον. Ἄλλῃ καὶ τοὺς ἠθικῶς τυφλοὺς θεωρῶ ἀξιότους οἴκτου. π: χ: μερικὸς, πρὸς τοὺς ἐπίοιους παρουσιάζω τὴν «Διάπλασιν» διὰ νά γίνουν συνδρομηταὶ αὐτοὶ ὁμως, δὲν δύνανται νά ἴδωσιν τὴν ἀξίαν τῆς καὶ τὴν ωραιότητά τῆς, διότι οἱ ὀφθ. λμοὶ των εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ τὸ σκοτος τῆς ἀμαθίας.»

«Ναί! ναί! ἐφώνησαν ἐν χορῷ τὰ πλήθη τῶν ξεσταθωμένων φίλων μου.»

«Ὅταν πρόκειται περὶ δυστυχίας, εἶπε τότε ἡ Μαρία Ν. Λοῖζου, ὅτι καὶ νά ἔχη κανείς εἶνε κακόν... Νομίζω ὁμως ὅτι ὀλιγώτερον δυστυχής εἶνε ὁ κωφός, διότι αὐτὸς εἰμπορεῖ τοῦλάχιστον νά ἐργάζεται, καὶ κωφωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, νά λησμονῇ ὅτι τοῦ λείπει μία σπουδαιότητὴ αἰσθήσεως.»

«Πραγματικῶς, ἡ ἐργασία εἶνε μεγάλη παρηγορία, ἀπήνητα ἐν ταῦταις ὑπάρουσιν καὶ τυφλοῖ, οἱ ἐπίοιτοι δὲν στεροῦνται αὐτῆς τῆς παρηγορίας. Φαντασθῆτε ὅτι ἕνος τυφλοῦ, μόνον διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς του, κατώρθωσε νά γίνῃ — ἢ το πιστεύετε; — γλύπτης! Ναί, γλύπτης! καὶ ἐπλαττεν ὠραιότατα ἀγαλμάτια ἀπὸ πηλὸν ἢ ἀπὸ ξύλον, τὰ ὅποια ἐπὶ λούντο πολὺ ἀκριβῶς, διότι ἐπὶ πλέον ἦσαν ἔργα τυφλοῦ.»

«Κ' ἐγώ γνωρίζω μία τυφλήν, ἡλικιωμένην, ἡ ὅποια ἐργάζεται εἶπε τότε τὸ Κόκκινον Γαρόφαλον. Ὀνομάζεται Τσάτσα Κατερίνα. Πρὸ τριάντα χρόνων ἔχασε τὸ φῶς τῆς, καὶ τὴν ἐπίασε τὸση ἀπελπίσις, ὥστε καὶ ἄρχως ἤθελε ναυτοκτονήσῃ... Μόλις τὴν ἐπρόφρασαν πού ἤθελε νά πῆσῃ σ' ἕνα κρημό... Τῶρα, ἂν καὶ τυφλή, ράπτει. Μοῦ το ἔλεγον καὶ δὲν τὸ ἐπίστευα, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπίστασιν καὶ τὴν εἶδα πού ἔραπτεν ἕνα μαντί!»

«Καὶ πῶς περνᾷ τὴν βελόναν; ἠρώτησεν ἕνας μικρός.»

«Ἰδοὺ, ἐξήγησε τὸ Κόκκινον Γαρόφαλον: Τῆς δίδουν μίαν κουβαρίστριν, εἰς τὴν ὅποιαν περνοῦν ἀρκετὲς βελόνες, ἡ δὲ τυφλὴ κόπτει κάθε τόσοσιν ἀπὸ ὀλίγην κλωστήν με μίαν βελόναν.»

«Ἐγώ, εἶπεν ἔπειτα ἡ Γλυκεῖα Καρδία, ἀπὸ τέτοιαν ζωὴν στερημένην καὶ βασανισμένην, θά ἐπιπροτιμῶσιν νά μὴν ὑπάρχω, εἴτε πτωχὴ ἤμουν, εἴτε πλουσία. Κλείνω τὰ μάτιζ μου, βουλόνω ταῦτιζ μου, καὶ τὰ δύο μοῦ φαίνονται ἐξίσου τρομερά.»

«Ναί, εἰς ἡμᾶς τοὺς ὑγιεῖς καὶ τὰ δύο φαίνονται τρομερά, ὑπέλαβεν ἡ Ἐλληνοπούλα νομίζω ὁμως, ὅτι κάθε δυστυχὴς τυφλός θά ἐπιθυμοῦσε νά ἦτο καλλίτερα κωφός.»

«Ἀλήθεια, προσέθεσεν ἡ Διονυσία Πηγῆ. Ἐπιτέλους ὁ κωφός, ὅταν του φωνάζουν κλύ δυνατὰ, τί θά κάμη; ἠκούσῃ ἐνῶ ὁ καίμενος ὁ τυφλός...»

«Ἄ ὄχι, διέκοψα ἐγώ ὅταν ἐρωτῶ διὰ κωφόν, ἐννοῶ τελείως κωφόν. Ὅσον καὶ νά του φωνάζῃς, δὲν θάκούσῃ ποτέ...»

«Ὅπως μίαν φίλην μου, εἶπεν ἡ Μυροβόλος Χαραυγῆ, πού ἦτο κωφὴ ἐκ γενετῆς... Συλλογίζομαι τὴν θέσιν τῆς καὶ με καταλαμβάνει τρόμος. Δι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε μουσικὴ, δὲν ὑπῆρχε φωνή, οὔτε ἄσμα, μόνον σιγῆ»

καὶ ἀπόγνωσις... Ὅταν ἔμαθα ὅτι ἀπέθανε, μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ θάνατος ἦτο δι' αὐτὴν μεγαλύτερη εὐτυχία παρὰ ἡ ζωῆς.»

«Συμμενω! ἐφώνησεν ἡ Παλλὰς. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία ἀπὸ τοῦ κωφοῦ. Εἶμαι φλύαρη καὶ περίεργη, καὶ φαντάζομαι τί μικτέριζα θά τραβοῦσα ἂν ἤμουν κωφὴ.»

«Ὁ ἀριστερὸς ἔμιλος, ὁ πολυπληθέστερος, ἤρχισε νά δεικνύει σημεῖα ἀνυπομονησίας. «Τί εἶνε αὐτά που λέγουσιν ἐτοῦτοι-δῶ;» ἐδιάβαζα καθαρώτατα εἰς τὰ ζωνῶ καὶ ἐξυπνα ματάκια, πού τα ἔδλεπα νά λήμπουν σάν ἀστρα. Καὶ ὁ Λαγὼς τῆς Μεσωγίδος, πρὶν λάβῃ τὸν λόγον κανείς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀντίθετον ἔμιλον, ἐπροχώρησε καὶ ἤρχισε:»

«Μόνη ἡ ἀπαρτίθμισις τῶν πέντε αἰσθήσεων, ὁρασις, ἀκοή, γῆσσις, ὀσφρησις, ἀφή, μᾶς λέγει ὅτι πρώτη καὶ πολυτιμότερη ὄλων εἶνε ἡ ὀσφρις, καὶ ἐπιμένως ὁ στερούμενος αὐτῆς ὁ δυστυχέστερος. Ὡ, ναί!»

«... εἶν' ἐλεεινός. Ὁ στερηθεὶς τὸ φῶς του, Ὅταν ὡς πέπλος μελανός Καὶ ἥλιος καὶ οὐρανός Καὶ γῆ ἀπλοῦς' ἐμπρός του.»

«Διψῶντα βλέματα πλανᾷ Ἄνω καὶ κάτω βλέπει... Τὰ πάντα μαύρα, σκοτεινά, Μεσάνυχτα παντοσεῖνά Καὶ μαύρη εἰς θλα σέπη!»

«Εἶνε στίχοι τοῦ Ἠλία Τανταλίδου, ὁ ἐπίοτος, ὅπως ὁ Ὀμηρος, ἦτο τυφλός. Ἀλλὰ, — ἐξηκολούθησεν ὁ Λαγὼς τῆς Μεσωγίδος, καὶ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τὴν φράσιν «τυφλὸς τὰ τ' ὄψα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα», ὅπου καὶ τὸν κωφὸν ἀποκαλεῖ τυφλόν, δὲν μας πείθει ὅτι ἡ δυστυχία τοῦ τυφλοῦ εἶνε μεγαλύτερη; Ναί, καὶ ὁ κωφός εἶνε πολὺ δυστυχής... καὶ εἰς πολλοὺς κινδύνους ἐκτεθειμένος. Νά σας διηγηθῶ ἕνα πολυτὸν περιστατικόν. Ὁ πάππος μου ἦτο κωφός. Πρακτεῦρος τῆς οἰκίας μας ἐξερράγη, ὁ μὴ γένοιτο, πυρκαϊά. Ὁ κόσμος ὅλος ἀνάστατος. Οἱ καμπάνες ἐσπαζαν. Οἱ πυροσβέσται με τὲς τρουμπέτες των ἐξεκοῦφαιναν τὸν κόσμον... ἐκτὸς τοῦ πάππου μου, ὁ ἐπίοτος με ὄλον τὸν θόρυβον (ἀφοῦ καὶ με βαρεῖες ἀκόμα ἐκτυποῦσαν τὴν πόρτα του, χωρὶς νά σκέπτινται: τὸ «στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα»), ἐκάθητο μακαρίως ἀναγινώσκων τὸ β βλῖον του καὶ ἂν δὲν κατέβαιναν ἀπὸ τὸν τοῦχον νά τον εἰδοποιήσουν, θά ἐγίνετο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Τὸ ἐπεισῶδιον αὐτὸ το ἐξωγράφισα ἐδῶ...»

«Καὶ ὁ Λαγὼς τῆς Μεσωγίδος μοῦ ἔτεινε ἕνα χαρτί με τὴν εἰκόνα.»

«Πῶς σου φαίνεται; ἠρώτησα. δὲν εἰμπορεῖ νά δημοσιουθῇ εἰς τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μας;»

«Καλὴ εἶνε, τοῦ εἶπα. ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ὁ ζωγράφος μου θά τὴν κάμη κάπως καλλίτερα... Ἄς εἶνῃ... σ' τοῦ ἔδωσες τὴν ιδέαν. Λοιπὸν, τὸ ἐπεισῶδιον τοῦ κωφοῦ πάππου σου σὲ κάμνει νά μεταβάλης γνώμην;»

«Ἄ ὄχι! Ἰσα-ἴσα το διηγηθῆν, διὰ νά πῶ ὅτι δὲν με πείθει οὔτε καὶ αὐτὸ. Καὶ ἀκριβῶς τῶρα ἐνθυμοῦμαι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος, ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑπενηθυρίζων τὰς εὐεργασίας του εἰς τοὺς ἀγαρίστους Ἰουδαίους, λέγει: «Λαός μου, τοὺς τυφλοὺς σου ἐφώτισα», περὶ κωφῶν ὁμως οὐδὲις λόγος. Δὲν εἶνε σπουδαῖον ἐπιχείρημα αὐτὸ;»

«Ναί, πολὺ σπουδαῖον. Ἄλλο δὲν ἔχεις;»

«Ὅχι.»

«Εὐτυχῶς... Διότι, ξεύρεις τί συλλογίζομαι; Ἄν

ὄλοι ἔλεγον ἀπὸ τόσα, καὶ ἂν τα εἰκονογραφοῦσαν μάλιστα, θά ἐξημερώνομεθα ἐδῶ ὄλοι μας, καὶ θά ἠθέλαμεν ἐκατὸν εἰκόνας διὰ τὴν Κυριακὴν, καὶ δὲν θά μας ἐφθάναν οὐτε δέκα φυλλάδια... Δι' αὐτὸ θά σας παρακαλέσω πολὺ νά εἰσθε συντομώτεροι. Λίγα λόγια καὶ δεμένα! Ἐμπρός τῶρα. Ἀπὸ σᾶς που φρονεῖτε, ἐπι-δυστυχέστεροι εἶνε οἱ τυφλοὶ, ποῖοι εἰμπορεῖτε νά το πῆτέ καὶ νά το ἀποδείξετε με λίγα λόγια; Ἀκούω.»

«Τότε ὠμίλησαν κατὰ σειράν, με λίγα λόγια, ἡ εὐγλωττος καὶ λογικωτάτη Δίφρωμος Φοῦξια, — ἡ ὅποια μάλιστα ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν τῆς με τὸ «ὄπρ' εἶδε δεῖξαι» ὡς νά ἐκαμμεν ἀποδείξιν θεωρήματις: — εἶπειτα ὁ Μεγιστεῦς, ὁ ὅποιος, ὅταν ἦτο μικρὸς προσεβλήθη ἀπὸ ὀφθαλμίαν, καὶ δὲν ἤμποροῦσε νά μελετήσῃ διὰ τὰς ἐξετάσεις, καὶ ξέρε: τί θά πῆσασίλα τυφλοῦ; — ἡ Πτερόεσσα Κάρδια, ἡ ὅποια «εἰς τῶρα δὲν ἐπεριποιεῖτο τὸς αἰσθήσεις τῆς» τῶρα ὁμως, μετὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς Κυριακῆς, ἠλλαξαν τὰ πράγματα δι' αὐτὴν — ὁ Πανταχοῦ Παρών, ὁ ὅποιος φρονεῖ ὅτι «μόνος ὁ θάνατος ἢ ἡ ἀγάπη τῶν προσφιλῶν του, ἂν ἔχη, εἰμποροῦν νάπαλ-λάξουν τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσιν» — ἡ Ἀνιέλπιστος Χαρα, ἡ ὅποια γνωρίζει μίαν τυφλήν, εἰκοσάετιδα, ὠραιότητα, ἀλλὰ κάμπωχην, ζῶσαν ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ κόσμου, «ἐνῶ ἂν ἦτο κωφὴ, θά ἤμποροῦσε τοῦλάχιστον νά ἐργάζεται καὶ νά ζῆ» — ὁ Ἰψιπέτης Ἀετός, ὁ ὅποιος γνωρίζει τὴν δυστυχίαν αὐτὴν ἐκ πείρας, διότι, ἄλλοτε, εἶχε πῆν μανίαν νά γυρίζῃ τὰ μάτιζ του: πρὸς τὰ ἐπάνω, «τόσον πολὺ, ὥστε νά φαίνεται μόνον, τὸ ἄσπρο» ἀλλὰ μίαν φορὰν δὲν ἤμπόρεσε νά τα καταβάσῃ, καὶ ἔμεινε τυφλός ἐπὶ δύο ὄρας, αἱ ὅποια τοῦ ἐφάνησαν ὡς δύο αἰῶνες — ὁ Ἡυρεϊοκλειδαρότρυπα. (σ. 100 σ. 1.) πῶλ ης, καὶ αὐτὸς ἔμιλων ἐκ πείρας, διότι μίαν φορὰν, εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον, ἕνας συμμαθητῆς του ἔδωκε τὴν νύκτα τὸ φῶς, — τὸ ὅπτιον, δὲν ἐγίνετο ποτέ, — καὶ αὐτὸς ἐξυπνήσας ἐνόμισεν ὅτι ἐτυφλώθη. — ἡ Ζίνα, ἡ ὅποια λυπεῖται κατάκαρδα τοὺς τυφλοὺς, ἀλλ' «εἶνε μικρὴ ἀκόμη καὶ δὲν εἰμπορεῖ νά μοῦ εἰπῇ ὅτι ἔχει μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς» — ὁ Μπαρόμπα Ἀινάρδος, ὁ ὅποιος φρονεῖ ὅτι ἡ κωφότης ὄχι μόνον δὲν εἶνε ἡ μεγαλύτερη δυστυχία, ἀλλ' ἀποκρίνει κάποτε κ' εὐεργητικὴ καὶ ἀναφέρει τὸ παράδειγμα ἐνὸς σοφοῦ κωφοῦ, ὁ ὅποιος «ὅταν ἡ συνδιάλεξις ἦτο ἐνδιαφέρουσα, ἔθετε τὸ ἀκουστικὸν κέρας καὶ ἤκουεν ὅταν δὲ ἦτο ἐνοχλητικὴ καὶ φλύαρος, κατέβαζε τὸ κέρας καὶ δὲν ἦτο ὑπηρετωμένος νάκούῃ» — ὁ Κουκουναρόθρεμμένος, ὁ ὅποιος φρονεῖ ὅτι ὁ τυφλός «εἶνε ζωντανός, ἀλλ' ἐφρίσκειται μετὰ τῶν θεωνέτων», ἐνῶ ὁ κωφός, ὄχι μόνον ἔχει τὸ εὐτύχημα νά βλέπῃ τὸς προσφιλῆς του, ἀλλὰ καὶ νά συνεννοητῆ μετ' αὐτῶν εἴτε διὰ νευμάτων

« Πάίζει κλαρινέτο. » (Σελ. 100, στήλ. α')

* Κολλῶ τὸ αὐτί μου στὴν κλειδαρότρυπα. (σ. 100 σ. 1.)

είτε δια της γραφής, όπως έκαμνεν ή κυρία Φάγγ εις την «Αιμιλιαν Χώδ», το μυθιστόρημα, το όποϊον έδημοσιεύσα πέρσιαι. — ο Κρόταλος, ό όποϊος ειπε δια τόν τυφλόν ότι, «ούτε νάναγνώση δύναται, ούτε νά βαδίση καν, χωρίς νά διατρέχη τόν κίνδυνον να ιδή την κεφαλήν του προσκρούουσαν κατά τοίχου». — ή Μανταρινοφάγος, ή όποϊα έπήγεν εις ένός κωφού, δια νά τον έρωτήση περί της συμφορας του, άλλ' ήτο σκοτάδι, κ' έσκόνταφεν εις τό χαλί, κ' έπεσε, και ό κωφός της ειπε «τύφλα», και τότε έννευσε τόσον καλά ποιά δυστυχία εινε μεγαλητέρα, ώστε έκρινε περιττόν νά έρωτήση τόν κωφόν (μά θά την άκουσ;) — ή Δρυσ του Κάμπου, ή όποϊα ειχε μάμμην τυφλήν εικοσι χρόνια, πούτους έλεγε πάντα «αχ, παιδιά μου! ζωντανή ειμαι και θαμμένη στο μνημά μου!» — ή Παπαρούνα των Άγρων, ή όποϊα ειπεν ότι ό τυφλός «δέν ειμφορεί νά βλέπη την άνοιξιν, όταν όλα τα δένδρα εινε άνθισμένα, και διάφορα άλλα ώρατα πράγματα» — ή Νηνεμία, ό Κορυθαίολος Έκτωρ, ή Μις Δόγκα, ή Έφηβος των Άντικυθηρων, ή Βροντή του Διδος (ή όποϊα ήκουσε κάποτε ένα κωφόν νά λέγη «άφότου έκουράθηκα ήύρα την ήσυχία μου») ή Άλεξάνδρα Κ. Γεωργιάδου, τό Πτερόν της Μελίσσης, ό Θεόδόσιος Βενετόν, τό Ιλίου Μελάθρον ό Ηλεκτρικός Σπινθ ή ρ (ό όποϊος, αν έπρόκειτο νά εκλέξη μεταξύ των δύο δυστυχίων, θά έπροτιμούσε νάποθάνη παρά νά εκλέξη) ή Κυρία μετ' άς Καμελίας (ή όποϊα ήκουσεν ότι οι κωφοί έννοούν τας λέξεις από την κίνησιν των χειλέων) τό Λεσβιακόν Άνθος, ό Νεαρός Ηθοποιός, τό Έλατον του Αϊνου, τό Λουλουδι της Καρδιάς, ή Βοσκοπούλα του Μικρού Αϊμου, (ή όποϊα θεωρεί τόν τυφλόν προσωποποίησην του μυθολογούμενου Ταντάλου) ό Ναυαγός της Κυνηθίας, ό Μαγικός Δύχνος (ό όποϊος ανεφώνησε: Θεέ μου! φύλαττε ήμάς από της δυστυχίας ταύτης!) τό Τέκνον των Βράχων, τό Περωμένον, τό Άνθος του Σολωμού (με την όρθοτάτην παρατήρησιν, ότι ό εκ γενετης τυφλός εινε ολιγώτερον δυστυχής εκείνου, ό όποϊος άφοϋ έγεύθη τας καλλονας της φύσεως, εύρέθη μετά ταύτα εις τό αιώνιον σκότος) τό Δάσος Φοινίκων (αυτός ειχεν ένα θεϊόν διδάσκαλον, ό όποϊος έτυφλώθη και ένεκα τούτου έχασε την θέσιν και τόν μισθόν του) ό Κυπριακός Άστέρ, ή Κάκια, ό Μενελίκ, ό Ολυμπος (εις τόν όποϊον ειπέ μία γάτα, σοφή δσον ή Πίσσα μου, ότι καλλίτερα νάχη τα ματάκια της παρά ταυτιά της... δια τό πιάσιμο των ποντικων) ή Στρίγγλα (μας διηγήθη ότι ειδε μίαν ήμέραν ένα τυφλόν, τόν όποϊον παρ' ολίγον νά πλακώση ό τροχιόδρεμος) ή Έλλην Άθλητής, ή Άρειλ, ή Άσπισ της Άθηνάς, ό Άάτρης της Δήμητρος (ύπεθυμιάς, ότι όταν ό τυφλός εινε και άπαιδευτος, τότε εινε δύο φορές τυφλός) ή ΑΓας Μαστιγοφόρος, (ισχυρισθείς ότι ό μόν τυφλός χάνει αυτά τα δημιουργήματα του Θεού, ό δέ κωφός μόνον τα «δημιουργήματα των δημιουργημάτων», δηλαδή μουσικήν, άσμα, έμιλιαν, κτλ.) τό Ψήλδ Κυπαρισσία, ή Ίδιότροπος Νεάνις, ή Μυστηριώδης Φύσις, ή Έλλην Σημαιοφόρος, και άλλοι πολλοί.

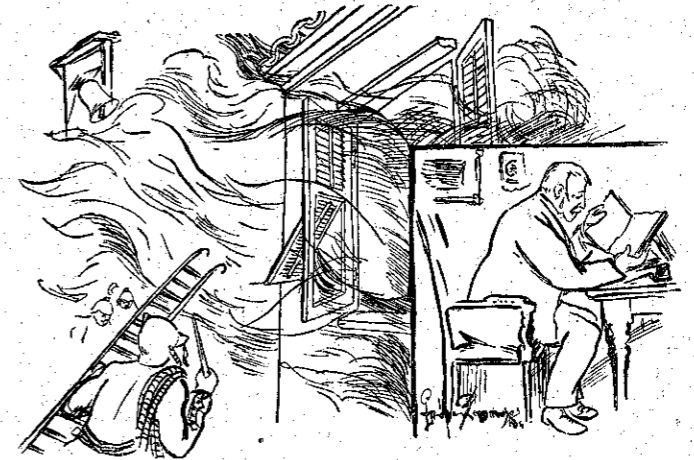
Όλοι αυτοί ειχαν την αυτην ιδεαν και επάνω-κάτω τα ίδια επιχειρήματα. Και πολλοί εξ αυτων, μεταξύ των μειονεκτηματων του τυφλου, ανεφεραν τό ότι «δέν ειμφορεί νάναγνώση και την Διάπλασιν.»

Μετά τόν Έλληνα Σημαιοφόρον, έγινε σιωπή. Και όμως εις τόν έμιλον, εις τόν όποϊον ειχα δώση τόν λόγον, έμεναν ακόμη κλημια δεκαπενταριά, οι όποϊοι δέν ειχαν έμιλήση. Δέν έβλεπα κανένα από αυτούς νά προχωρή. Συνεννοούντο μεταξύ των δια ψιθυρισμων.

— Τι τρέχει; έρωτώ. Δέν θά μας τα πητε και σεΐς;
 — Σας τάπαν άλλοι! απήντησε μία ειρωνική φωνή.
 — Τι θά πη αυτό; Άν μας τάπαν άλλοι, δέν σημαίνει ότι δέν θά σας άκούσωμεν και σας. Έμπρός.
 Τότε με θάρρος άπεσπάσθη από τόν έμιλον ό Βαρδαλαμπόμπας.
 — Άγαπητή Διάπλασις, μου ειπεν: αδύνατον νά όμιλήσωμεν τόσον συντόμως δσον τό έκαμαν οι προλαλήσαντες. Τό ψευδώνυμόν μου έχει νά φανη τρία χρονιά εις τό περιόδικόν μας... φαντάσου! Ηλθα σήμερα νά λάβω μέρος εις την ΙΕ' Κυριακήν. Έ, εινε δίκαιον νά τα πω τόσον σύντομα και βιαστικά; δέν πρέπει νά μου παραχωρηθη όλίγων στιγμων άκρόασις; Και την ιδίαν γνώμη μαζί μου, έχουν και οι λοιποί.
 Έμειδίασα και ειπα:
 — Μάλιστα! ειμφορείτε νά τα πητε εκτενέστερα. Άλλά... όχι τόσον πολύ, και υπό τόν όρον, νά πητε διαφορετικά από εκείνα που ειπαν οι προηγούμενοι.
 — Πάρε ένα άνθρωπον — ήρχισε τότε ό Βαρδαλαμπόμπας, — και κλεισε τον μεσα εις έν υπόγειον, όπου νάκούη όλκ τα συμβαινόντα εις τόν έξω κόσμον, αλλά νά μην ειμφορη νά τα βλέπη... Όποϊος εινε τυφλός δέν ζη παρά τυφλήν ζωήν, και καλλίτερα νά μη ζη διόλου. Τι εινε ή βάσανος του Ταντάλου παραβαλλομένη προς την του τυφλου;
 — Στάσου! διέκοψ' πάλιν διχ τόν Τάνταλον; δέν ήκουσες πρό όλίγου την Βοσκοπούλαν του Αϊμου, ή όποϊα τον άνεφερε; Δέν έσυμφωνήσαμεν νά πης άλλα;
 Πριν νάπαντήση ό Βαρδαλαμπόμπας, έπετάχθηκε τό Ταπεινόν Γιασεμί, διόλου ταπεινόν αυτην την φοράν.
 — Έγώ, ειπε, θά σας διηγηθώ κάτι νέον. Είδα ένα δνεϊρον. Έκαθήμην, λέγει, εις τόν έξώστην της οικίας μου. Από τόν δρόμον έπερνούσαν δύο άνθρωποι, τολς όποϊους, λέγει, έγνωρίζα τόν ένα ως τυφλόν και τόν άλλον ως κωφόν. Συγχρόνως έπερνούσε και μία άμαξα δρομαία. Τότε, ό μόν τυφλός ήκουσε τόν κρότον της άμάξης, αλλά, τυφλός ών, δέν ήξευρε πού νά υπάγη. Ό κωφός όμως, εκ φέου, έστρεψε τούς οφθαλμούς δεξιά και άριστερά, και ιδών την άμαξαν παρεμέρισεν. Ό τυφλός κατεπλακώθη υπό της άμάξης, ό κωφός έσώθη, —λοιπόν ό τυφλός εινε δυστυχέστερος.
 — Κ' εγώ νομίζω, ειπε τότε ό Ιππότης του Μεσαίωνος, ότι ό τυφλός εινε δυστυχέστερος, διότι ή δυστυχία του κωφοϋ μετριάζεται δια των γραμμάτων. Εις την εποχήν μας, δια της έξόχου έφευρέσεως της διδασκαλίας των γραμμάτων εις τούς κωφούς, όλίγον αυτοι υποφέρουν, παραδείγματος χάριν ή κυρία Φάγγ της...
 — Μά πάλιν ή κυρία Φάγγ, δέν την ειπαμε; διέκοψα. Έπρωρλήθη της διακοπής, δια νάρχιση ή Κόρη του Αιθέρος:
 — Μετεβαίνωμεν εις εκδρομήν ανά τα ώρατα Τέμπη, όταν ειδαμεν εις τόν δρόμον ένα τυφλό παιδάκι, τό όποϊον εξέσχίζε την καρδιαν του ανθρώπου με τας φωνάς του: «Λυπηθήτε με! κόσμο άκούω και κόσμο δέ βλέπω!» Τό έλεήσομεν κ' επεράσαμεν... Ημεθα πλέον εις τα θαυμάσια Τέμπη, και μολοντούτο δέν ηύχαριστούμεν πολύ, διότι ό νοϋς μου ήτο εις τό τυφλό παιδάκι. Κ' έσυλλογίζομην: Ημεΐς πού δέν έχομεν κανέν σωματικόν έλάττωμα, και μόλα ταύτα έρχονται σιγμαι καθ' άς παραπονούμεθα κατά της τύχης μας. Τι νά ειπουν αυτοί οι δυστυχεις, οι όποϊοι έγεννήθησαν χωρίς νά έχουν καν την έλπιδα ότι θά ιδουν ποτέ τό λαμπρόν φως του ήλιου!
 — Ά! ώρατα τα ειπες, Κόρη του Αιθέρος, μόνον πού ξαναειπες «κόσμο άκούω και κόσμο δέ βλέπω.» Άλλος!

— Έγώ θά σας εξομολογηθώ μίαν παιδικήν άμαρτιαν μου, ειπεν ό Πίθηκος του Βορνέου. Μίαν φοράν έκαμα ένα δυστυχή τυφλόν νά πέση σε μιά σκάφη γεμάτη νερό. Έ, αν ήτο κωφός θά το έπάθαινε αυτό; και θά έλάμβανν εγώ τα επίχειρα της κακίας μου διχ της κυρίας Βέργας, χειραγωγούμενης υπό του μπαμπά;
 — Όχι βέβαια! κ' εκείνος θά ήτο ευτυχέστερος... και σύ.
 — Άχ! έστέναξε τότε ή Ζουλιέττα. Ουτε ήλιος ύπάρχει δια τόν τυφλόν, ουτε πρόσωπον γλυκό μητρός, ουτε καλλονή άνθίων, ουτε γαλανός ουρανός... Τι προς αυτόν αν άκούη τα γλυκά και άθωα κελαθήματα των πτηνων, αλλά δέν βλέπει την άνθοστεφανωμένην φύσιν, ήτις τω προσμειδιθ;
 — Τα ίδια ειπαν και πολλοί άλλοι, με την διαφοράν ότι σύ, Ζουλιέττα, τα λέγεις κομψότερα. Έ, τί νέα, Γάτε της Άνατολής;
 — Μην τα ρωτάει! Μία χήρα δέν ειχεν ή δυστυχής παρά ένα υιόν. Τόν έχωρίσθη... τόν έστειλε νά σπουδάση... Χρόνια τον ειχεν εις τα ξένα. Κατά τό διάστημα της άπουσίας του, ή χήρα έπαθεν από καταρράκτην και έτυφλώθη. Κ' ένφ τον έπερίμενε τόσον καιρόν, ένφ δέν έβλεπε την ώραν ποτε νά τον ιδή, ήλθεν ό υιός της, τόν ένηγκαλίσθη, αλλά... πώς νά τον ιδή! Η δυστυχής! Ένόμιζεν ότι ήτο μακράν του, εις βαθύτατον σκότος, ένφ τον ειχε εις τας άγκάλας της! Έμχούσεν από την άπελπισίαν τας τρίχας της κεφαλής της και έλεγε: «Θεέ μου! μιά, μιά μόνον στιγμή άς τον έβλεπα και άς απέθνησκα!» «Ω, δέν ειξεύρω αν κωφός θά υπέφερε τόσον.
 — Ουτε κ' εγώ, Γάτε της Άνατολής. Είμαι βεβαια, ότι τό ίδιον φρονει και ό Ιππότης του Πηλίου, πού στέκεται στο πλάι σου.
 — Βεβαίωτα! Θά σας διηγηθώ μάλιστα μίαν ιστοριαν, πιδ τραγικήν σωστών μυθιστόρημα.
 Και διηγήθη την ιστοριαν του ό Ιππότης του Πηλίου, πολύ μακρινήν και πολύ τραγικήν, περί ένός ανθρώπου, ό όποϊος ειχε χαθη από τούς συγγενεις του, και άνευρέθη άφνης εις την Κωνσταντινούπολιν, υπό του αδελφοϋ του και ένός πιστου φίλου του, αλλά εις μίαν τρώγλην, έλειμένος, πάμπτωχος, τυφλός! Τι φοβερά άναγνώρισις! — Πιρομοίαν τραγικήν ιστοριαν διηγήθη και ό Δίθος Σισύφου, περί πτωχού ξυλοκόπου, με πέντε παιδιά, ό όποϊος εξαφνα έτυφλώθη... και μην έρωτάτε πλέον την δυστυχίαν του! — Η δέ Άργοναυτική Έκστρατεία, εις την όποϊαν άρέσουν τα ζωολογικά διηγήματα, μας διηγήθη, επίσης δια μακρών, τούς σπαρχμούς και τα βράσανα μιās Κλώσσης τυφλής, ή όποϊα δέν ήμπορούσε νάναθρήψη τούς νεοσσούς της, και ή άγωνία της ήτο φοβερά. Από τα τρία αυτά διηγήματα, τό τελευταίον μας έκαμε την μεγαλητέραν έντύπωσιν δια την πρωτοτυπιαν και την ζωηρότητα της περιγραφής: τόσον ώστε εξεχάσαμεν και την πολυλογίαν.
 Συντομότερα κάπως, ό Βοσκός των Άλπεων μας όμιλήσε περί ένός τυφλου πλουσιού, ό όποϊος έπεσεν εις ένα βάλτον κ' επνήγη, πριν μάλιστα κάμη την διαθήκην του, — άδιάθετος (!) καθώς λέγουν οι νομικοί, — ώστε μερικοί πτωχάτατα οικογένεια, τας όποϊας έπροστάτευεν, εύρέθησαν εξαφνα χωρίς στήριγμα. Επίσης και ό Άετός της Έρήμου, περί ένός μικρού παιδιού, τυφλου εκ γενετης, τό όποϊον έγνωρισε κάποτε εις μίαν έξοχικήν

επαυλιν του Βώλου, κ' έσπαράχθη ή καρδιά του όταν τό ήκουσε νά φωνάζη: «Άχ, Θεέ μου! δόσε μου τα ματάκια μου ή πάρε με!» Και τέλος τό Κοκκινόν Κρίνον διηγήθη την ιστοριαν ένός χημικού, ό όποϊος, όταν ήτο άκόμη νέος και ειργάζετο εις τό Χημείον, έτυφλώθη από μίαν έκρηξιν. Ό χημικός ειχε σύζυγον κωφήν και υιόν κωλόν... Τι δυστυχής οικογένεια! Και προς έπιμετρον της δυστυχίας, ό τυφλός έπαρπάτησε μίαν ήμέραν και έπεσεν από την κλίμακα, και πολλούς μήνας ήναγκάσθη νά μείνη κλινηρης.
 — Η σειρά μου τώρα! έφώνησεν ό Νυκτοκόραξ, άφοϋ έτελείωσαν τα διηγήματα. — Έγώ... άπεφάσισα νά κάμω δοκιμάς μόνος μου. Δοκίμν, εκλείσθηκα σε μιά μεγάλην αίθουσαν, γεμάτην από έμπέδια, έδεσα τα μάτια μου και άρχισα νά περιπατώ... Έξαφνα μπλάφ! πίπτω κάτω πρηγηδόν και μετωπηδόν... Τό κούτελό μου εκτύπησε: σ' ένα στυλον κ' έκαμε ένκ μώλωπα αρκετά παχύν, δια νά με διδάξη εις ποίον βαθμόν δυστυχίας εύρίσκειται ό τυφλός. Έννοείται, ότι εκκατέλειψα τό πείραμα του κωφοϋ, δια νά φροντίσω περί της επιδέσεως του διδακτικού μώλωπος.
 Έγελάσαμεν όλοι με τό πάθημα του Νυκτοκόρακος κ' έστρέψαμεν τα μάτια προς την Άθωαν Καρδίαν, ή όποϊα έπροχώρησε, έβηξεν όλίγον, και ήτοιμάσθη νά έμιλήση.

«Εκλήθητο μακαρίως αναγνώσκων» (Σελ. 101, στήλ. α'.)

— Τι σημαίνει αυτός ό βήχας; ήρώτησα.
 — Σημαίνει ότι έγω άπόφασιν νά τα πω διεξοδικώς... διεξοδικώτερα από δλους. Άν με διακόψης, αγαπητή μου Διάπλασις, θά πάσσω άμέσως και θά φύγω.
 — Καλά, καλά... Άρχισε... Άν πης ένδιαφέροντα πράγματα, δέν θά σε διακόψη κανείς.
 Και ή Άθωα Καρδία ήρχισε. Πραγματικώς, τά έλεγε τόσον ευμορφα, ώστε την άφισα νά προχωρήση και νά τελειώτη. Ίδου αυτολεξει τί μας ειπε: «Χθες ειχα καθιση δια νά γράψω την άπάντησιν μου. Άλλά πού, τίποτε!... δέν ήμπορούσα νά συλλογισθώ! ένας λήθαργός με ειχε καταλάβη. Έξαφνα, ένφ άκουμισμένη στο χέρι μου, έσυλλογίζομην ακόμα, αισθάνομαι την καρέκλαν μου νά κινήται, ή μζλλον νά κατέρχεται! Άλλά πού;... άδηλον! Κατήρχετο έτσι κανονικά επί έν τέταρτον της ώρας, όταν εξαφνα σταματῶ... Μόλις συνήλθα από την μυστηριώδη εκείνην κατάβασιν, και άκούω γύρω μου θόρυβον, φωνάς, τρυγούδια, άμάξι να τρέχουν και χίλια δύο άλλα, από τα όποια ήμπορούσε κανείς καλλίστα νά έννοήση, ότι εύρίσκετο στο πλέον ζωηρόν και θορυβώδες μέρος Τρίβω τα μάτια μου δια νά ιδω ποιοι οι άποτελεσύντες όλον εκείνο τό πανδακμόνιον, αλλά... τίποτε! Ένα μαύρο σύννεφο τά ειχε όλα σκεπάση! Ηκούα, αλλά δέν έβλεπα άλλο από μαυρίλα!
 «Άρχισα νά τρέμω από τόν φόβον μου, ένόμισα ότι εύρίσκομαι εις τα σκοτεινότερα βάθη του άδου, και ότι μυριάδες δομόνια άπειτελουν τόν μυστηριώδη εκείνον θόρυβον! Άλλά ένφ κατειχόμεν από τα δεισιδαίμονα αυτά αισθήματα, μιά γνωστή φωνή, φωνή φίλης μου, με πλησιάζει: «Καλέ τί κάθσαι μόνη; σήμερα πού όλοι χαίρονται, εύθυμοϋν, διασκεδάζουν, σύ κάθσαι με σταυρωμένα χέρια; έλα πάμε μαζί, τί περιμένεις;»

«—'Αχ! δὲν βλέπω, δὲν βλέπω!» τῆς λέγω μὲ σπαρακτικὴν φωνήν· «τί εἶνε σήμερα καὶ διασκεδάζουσι ὄλοι;»
 «Μπῆ! σὲ καλὸ σου, ἀποκρῆς δὲν εἶνε; τῶρα νά, θά περάσῃ καὶ ὁ καρνάβαλος. Αὐτὴ τῆ στιγμῇ ἔλαβα καὶ τὴν Διάπλασιν· ἔχεις ἐξῆ εἴσημα 'στὴν Ἀλληγογραφίαν! ἐβραβεύθης στὸ Ἑσπαθίωμα! ἐγὼ ἂν ἤμουν 'στὴ θέσι σου θά πηδούσα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, καὶ σὺ κάθουσαι σὰν χαζή;»
 «—'Αχ, τῆς λέγω. Μὰ ἀφοῦ δὲν τα βλέπω ὅλ' αὐτά, τί τα θέλω;» Καὶ ἄρπαξα τὸ φύλλον σου καὶ το φιλοῦσα μὲ λυγμούς καὶ μὲ ἀπελπισίαν.

«— Μὰ τί εἶχεις λοιπόν; μ' ἐρωτᾷ συγκεκλιμένη ἢ φωνὴ τῆς φίλης μου.

«Εἶνε 'τυφλή» ἀκούεται ἄπαντῶσα ἀγρίως μία ἄλλη φωνή. Καὶ πρὶν ἀκούσω καλά αὐτὰ τὰ λόγια, αἰσθάνθηκα ἕνα βαρὺ χέρι νὰ μὲ τραβᾷ!

«Ποῦ μὲ πάτε;» ἤρώτησα.

« Οὐδεμία ἀπάντησις. Ἄλλὰ· Ἡ κυρία Φάγγ εἰς τὴν Διμουλὴν Χώβ. » (Σελ. 102)

μετὰ μεγαλητέρας ταχύτητος μ' ἔσυρε τὸ μυστηριώδες χέρι. Ἀφοῦ ἐπεπατήσαμε μισὴν ὥρα σχεδόν, ὁ ὁδηγός μου ἐστάθη καὶ μὲ φωνὴν μᾶλλον γλυκεῖαν μοῦ λέγει: « Ἐδῶ εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς θύρας, τὴν ὁποῖαν ἂν ἀνοίξω θά φύγῃ τὸ σκότος ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ θά εὐρεθῆς εἰς τὸν κόσμον ποῦ εὐρίσκεισθε πρῶτα, δηλαδὴ πρὶν τυφλωθῆς! — Ὡ, ναί, ναί, σωτηρὰ μου! ἀνέκραξα. — Στάσου, μοῦ λέγει, πρέπει πρῶτα νὰ δεχθῆς ἕνα ὄρον ποῦ θά σου 'πῶ: Ναί μὲν, ἔταν ἀνοίξω τὴν θύραν, θά ἰδῆς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ θά σου συμβῆ ἄλλο τι κακόν. Δέχεσαι; — Ὡ, ναί, ναί! ἀνέκραξα ἐμὲ, ὁποῖονδῆποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ κακόν ποῦ θά μου συμβῆ, πάντα θά εἶνε μικρότερον τῆς τυραννίας ὁποῦ εὐρίσκειται τῶρα! » Ἀφοῦ ἔπαυσα νὰ ἐμιλῶ, ἕνας ὑπόκωφος τριγμὸς ἤκούσθη, καὶ μία βρεξία σιδερένια θύρα ἠνοιχθῆ διόπλευρα. Ὅποις ἐκπληξίς μ' ἐπερίμενον ἐκεῖ! Εὐρέθην στήν θέσιν ποῦ εὐρισκόμην πρὶν, εἶδα ὅλα ἐκεῖνα ποῦ ἤκουα καὶ δὲν ἔβλεπα: Εἶδα παραλαύνοντα τὸν τρελλὸν καρνάβαλον, εἶδα ἀνθρώπους, μασκαρευμένους, εἶδα ἀμάξια τρέχοντα, βροχὴν ἀπὸ καμφοῦ, τὴν φίλην μου μὲ τὴν Διάπλασιν νὰ μὲ δεικνύη—καὶ νὰ τα βλέπω τὰ εἴσημα καὶ τὸ βραβεῖόν μου! Ἀλλὰ... διατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ; ἢ πομπὴ τοῦ καρναβάλου ἢ συνήθως τόσον θερμῶδες καὶ τρελλή, δῆρχετο μὲ νεκρικὴν σιγήν, τὰ ἀμάξια ἔτρεχαν χωρὶς νὰ ἀκούωνται, ἢ φίλη μου ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς χωρὶς νὰ ἐμιλῇ!

τέραν τῆς πρώτης. Ἐκ τοῦ ὀλίγου ὅμως ποῦ τον εἶδα, μοῦ ἐφάνη ὅτι ὠμοίαιζε, καταπληκτικῶς τοῦ Ἄνανιά!
 « Ἀρχίσω ἐν τούτοις νὰ περιφέρωμαι ἀνά τὴν πέλιν, δταν ἔξασφα ἕνας τυφλός, — ποῦ δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν με εἶδε; συνεκρούσθη ἐπάνω μου, — ποῦ δὲν ἤκουα καὶ δὲν ἤκουσα τὰ βήματά του, — καὶ ἔπεισε κάτω ὁ δυστυχῆς ἔσπευσα νὰ τον σπρώξω. ἄλλ' ἀπὸ τὸ βάρος του ἐλιποθύμησα καί... πάρε με κάτω!

«... Ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου, εὐρέθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, περμένη ἀπὸ τὴν καρέκλαν εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπεκοιμήθη, ἐνῶ ἐσυλλογιζόμην τί νὰ σοῦ γράψω δι' ἀπάντησιν.»

Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὰς τελευταῖας λέξεις τῆς Ἀθῶας Καρδίας. Ὅλοι οἱ ὄμιλοι ἐχειροκροτοῦσιν. Ἀκόμη κ' ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς εἶχε διακόψῃ. Κανείς δὲν ἐζήλεψε, κανείς δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὸ προνόμιόν ποῦ ἔδωτα εἰς τὴν Ἀθῶαν Καρδίαν. Ὅλοι ἀνεγνώρισαν οὐκ ἐξ ἄξις. Τί καλὰ παιδιὰ!

— Τῶρα, εἶπα, ἄς γίνῃ ὀλίγων λεπτῶν δικακῆ. Θά μου ἐπιτρέψετε νὰ πάρω ἀκτμή ἕνα τσάι... Ἦθελα πολὺ νὰ προσφέρω καὶ εἰς σᾶς... ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν μου περισσεύουν φλυτζάνια.

Κ' ἐνῶ ἔπινα τὸ δεῦτερο τσάι, ἐσυλλογιζόμουν: Ἄρα γε ὀκνητὴν κανέναν ἄλλος καλλίτερος ἀπὸ τὴν Ἀθῶαν Καρδίαν; Ἀμφιβάλλω.

— Ἐμπρός, εἶπα, ἔχει τὸν λόγον ὁ μεσιανὸς ὄμιλος. Ὅσοι δὲν εἶπαν, νὰ ποῦν.

Πρώτη ἐπέβη ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτις:

— Τί νὰ σὰς 'πῶ! Καὶ τὰ δύο μοῦ φαίνονται κακὰ καὶ ὀλέθρια. Καὶ ἂν ἤρχετο κανείς τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ μου 'πῆ: «Τί θέλεις, παιδάκι μου, νὰ σοῦ χρίσω: τυφλὰ ἢ κουφαλά;» — Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, θά του ἀπαντοῦσα ἕνα μπισκοτάκι μὲ ἄρκει.»

Ἐπειτα ὁ μικρούλης Μιθριδάτης διηγήθη τὰ ἐξῆς:

— Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ποῦ ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ μὲ τοὺς γονεῖς μου εἰς μίαν οἰκογενειακὴν συναναστρεφῆν. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ἕνας τυφλός. Ὁμιλοῦσεν, ἐγελοῦσε μὲ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐμὲ ἢ καρδίαν μου ἐβράγιζε κάθε φορὴν ποῦ ἀντίκριζα τὰ δουσμέγχοῦ, τὰ ἄφωτα μάτια. Καὶ ἔλεγα: τί κακόν! τί λυπηρόν! Ἐν τῷ μετὰξὺ μὲ πορεκόμεσαν νάπαγγεῖλω κανένα ποίημα τῆς Διαπλάσεως. «Ναί, παιδί μου, εἶπε καὶ ὁ τυφλός, πές μας κανένα εὐμορρο, νὰκούσωμε. Εἶπα τὴν «Ἐλεημοσύνη». Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπαγγελίας μου ὄλοι μ' ἐκύτταζαν, ἐκτὸς τοῦ τυφλοῦ. Καὶ ἔλεγα:

«Τὶ δυστυχῆς!» Ἄλλὰ καὶ ὁ τυφλός ἤκουε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ συγκίνησιν, καὶ δταν ἐτελείωσα, μοῦ εἶπε καὶ αὐτὸς πολλὰ εὐγε ἔπως ὄλοι. Μόνον μία κυρία δὲν μου εἶπε τίποτε, δὲν εἶδειε τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ἐγέλοῦσε βλακωδῶς καὶ ἐπαίριζε μὲ δίκτορα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀντικείμενα. Τί ἀναίσθησι! Ἐρωτῶ τὴν μητέρα μου καὶ μανθάνω ὅτι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦτο κωφὴ. Ὡ, τότε μοῦ ἐφάνη δυστυχέστερα καὶ ἀποτοῦ τοῦ τυφλοῦ. Ἐδάκρυσεν καὶ παρεκάλεσεν τὸν Θεὸν νὰ-

— Τῶρα, εἶπα, ἄς γίνῃ ὀλίγων λεπτῶν δικακῆ. Θά μου ἐπιτρέψετε νὰ πάρω ἀκτμή ἕνα τσάι... Ἦθελα πολὺ νὰ προσφέρω καὶ εἰς σᾶς... ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν μου περισσεύουν φλυτζάνια.

Κ' ἐνῶ ἔπινα τὸ δεῦτερο τσάι, ἐσυλλογιζόμουν: Ἄρα γε ὀκνητὴν κανέναν ἄλλος καλλίτερος ἀπὸ τὴν Ἀθῶαν Καρδίαν; Ἀμφιβάλλω.

— Ἐμπρός, εἶπα, ἔχει τὸν λόγον ὁ μεσιανὸς ὄμιλος. Ὅσοι δὲν εἶπαν, νὰ ποῦν.

Πρώτη ἐπέβη ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτις:

— Τί νὰ σὰς 'πῶ! Καὶ τὰ δύο μοῦ φαίνονται κακὰ καὶ ὀλέθρια. Καὶ ἂν ἤρχετο κανείς τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ μου 'πῆ: «Τί θέλεις, παιδάκι μου, νὰ σοῦ χρίσω: τυφλὰ ἢ κουφαλά;» — Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, θά του ἀπαντοῦσα ἕνα μπισκοτάκι μὲ ἄρκει.»

Ἐπειτα ὁ μικρούλης Μιθριδάτης διηγήθη τὰ ἐξῆς: — Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ποῦ ἔτυχε νὰ εὐρεθῶ μὲ τοὺς γονεῖς μου εἰς μίαν οἰκογενειακὴν συναναστρεφῆν. Ἐκεῖ ἦτο καὶ ἕνας τυφλός. Ὁμιλοῦσεν, ἐγελοῦσε μὲ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐμὲ ἢ καρδίαν μου ἐβράγιζε κάθε φορὴν ποῦ ἀντίκριζα τὰ δουσμέγχοῦ, τὰ ἄφωτα μάτια. Καὶ ἔλεγα: τί κακόν! τί λυπηρόν! Ἐν τῷ μετὰξὺ μὲ πορεκόμεσαν νάπαγγεῖλω κανένα ποίημα τῆς Διαπλάσεως. «Ναί, παιδί μου, εἶπε καὶ ὁ τυφλός, πές μας κανένα εὐμορρο, νὰκούσωμε. Εἶπα τὴν «Ἐλεημοσύνη». Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπαγγελίας μου ὄλοι μ' ἐκύτταζαν, ἐκτὸς τοῦ τυφλοῦ. Καὶ ἔλεγα:

«Τὶ δυστυχῆς!» Ἄλλὰ καὶ ὁ τυφλός ἤκουε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ συγκίνησιν, καὶ δταν ἐτελείωσα, μοῦ εἶπε καὶ αὐτὸς πολλὰ εὐγε ἔπως ὄλοι. Μόνον μία κυρία δὲν μου εἶπε τίποτε, δὲν εἶδειε τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ἐγέλοῦσε βλακωδῶς καὶ ἐπαίριζε μὲ δίκτορα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀντικείμενα. Τί ἀναίσθησι! Ἐρωτῶ τὴν μητέρα μου καὶ μανθάνω ὅτι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦτο κωφὴ. Ὡ, τότε μοῦ ἐφάνη δυστυχέστερα καὶ ἀποτοῦ τοῦ τυφλοῦ. Ἐδάκρυσεν καὶ παρεκάλεσεν τὸν Θεὸν νὰ-

νακουρίζῃ ὅλας τὰς δυστυχίας... Φαίνεται ὅτι αἱ περιπτώσεις εἰμποροῦν νὰ μὰς δῶσουν πότε μὲν δυστυχέστερον τὴν τυφλόν, πότε δὲ τὸν κωφόν.

— Πολὺ σωστὰ σκέπτεσαι, Μιθριδάτη. Ἄλλος!

Τότε ὠμίλησαν κατὰ σειράν: τὸ Σκαλιστήρι, τὸ ὀπιόν, ἂν μὲν ὁ τυφλός εἶνε ἐκ γενετῆς, θεωρεῖ δυστυχέστερον τοῦ τὸν κωφόν, ἂν δ' ἐτυφλώθῃ κατόπιν, εἶνε ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων — ὁ Αἰμοσταγῆς Χρωστήρ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ καὶ τοὺς δύο ἐξίσου δυστυχεῖς — τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον, τὸ ὁποῖον φρονεῖ, ὅτι ὅσοι ἔχουν ἐν ἑκ τῶν δύο μειονεκτημάτων, πρέπει νὰ το ὑποφέρουν ἀγογγύτως, μὲ ὑπμονὴν καὶ μὲ καρτερίαν, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐδὲν κακὸν ἀμικτὸν καλοῦ — ὁ Μαῦρος Ἀετός, καὶ αὐτὸς μὲ ποίημα, ποῦ ἐτ' ἐλίωσε παραξένως ὡς ἐξῆς:

Κι' οἱ δύο ἀξιολύπητοι· πλὴν τί μορεῖ νὰ γίνῃ;
 Σ' ἐκείνους μόνον εἰμπορῶ νὰ 'πῶ τὴν συμβουλὴν μου:
 Ὁ μὲν τυφλὸς μὲ τὸν κωφόν τὰ ὄψα ἄς διανεῖμῃ,
 Ὁ δὲ κωφὸς ἄς 'πῆ' ἑαυτὸν: Λάβε τὴν βρασίαν μου.

ὁ Βασιλεὺς τῶν Μαύρων, ὁ ἐπίσης ἐξίσονε καὶ τοὺς δύο ἐπίσης ἄλλ' εἰς ἕνα μόνον πράγμα θεωρεῖ τὸν τυφλόν εὐτυχέστερον τοῦ κωφοῦ, «ὅτι οὐδέποτε θά γνωρίσῃ τὸ ἀποτρόπαιον μνημὰ ποῦ μὰς περιμένει» — ἡ Ἀῦρα τοῦ Πηλίου, τὰ ἴδια, διότι καὶ ὁ ἕνας εἰμπορεῖ νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ μίαν ἀμαξάν ἐπειδὴ δὲν τὴν βλέπει, καὶ ὁ ἄλλος ἐπίσης ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀκούει — τέλος ἡ Μαρία Ριχάρδου, ὁ Πιθηκάνθρωπος, ἢ Χαρούμενη Καρδοῦλα, (καὶ αὐτὴ κάθε βρῆδου παρακαλεῖ τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν τῆς νὰ φυλάξῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τέτοια δυστυχήματα), ὁ Νιαγάρας (ὁ ὁποῖος, δταν εἶδε μίαν κηδεῖαν νέου εἰκοσιπενταετοῦς καὶ ἤκουσε τὴν ἀδελφὴν του νὰ κλαίῃ τὸ μόνον τῆς στήριγμα, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέθυμῆσε νὰ ἦτο καὶ κωφὸς καὶ τυφλός) ὁ Γεώργιος Οἰκονομόπουλος, τὸ Ἄναμμένο Σπίρτο, κτλ. σύμφωνα ὄλοι, ὄχι μόνον κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν συντηρίαν.

Ἐκτενεστερα κάπως μὰς τα εἶπεν ὁ Μικρὸς Ἀβδηρῆτης, ὁ ὁποῖος διηγήθη θλιβερωτάτην ἱστορίαν κωφῆς μητρὸς, τῆς ὁποῖας ἐκάησαν τὰ μικρὰ τέκνα, παίζοντα μὲ κυτίον σπέρτων, διότι ἡ δυστυχῆς δὲν ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν ὅταν ἀνεφλέχθησαν τὰ ἐνδύματά των, διὰ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τα σώσῃ — καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, πολὺ διεξοδικῶς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἐβούλωσε πρῶτα τὰ αὐτιά του διὰ νὰ ἰδῇ τί ὑποφέρουν οἱ κωφοί, ἔπειτα ἔδωσε τὰ μάτια του διὰ νὰ ἰδῇ τί πάσχουν οἱ τυφλοί, καὶ μὰς διηγήθη τὰς περιέργους ἐντυπώσεις του καὶ τὰς ἀναντάτους περιπετείας του, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ αἱ δύο δυστυχίαι εἶνε μεγαλύτεραι καὶ φοβρύτεραι ἀφ' ὅσον τὰς ἐνόμιζε. Τέλος προσέθεσε ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν ἐλπίδα βραβεῖου, διότι ἡ ὀμιλία του ἦτο πολὺ ἐκτενής, — διπλασία ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τῆς Ἀθῶας Καρδίας, ἢ ὁποῖα ἦτο ἡ ἐκτενεστερα. Μὰ βέβαια, ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους πολὺ δύσκολον εἶνε τὸ Βραβεῖόν!

Ἐμεινεν ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου, ὁ ὁποῖος

μ' ἐπληροῖσε μὲ ὠραίαν συστολήν, διὰ νὰ μου δείξῃ ἕνα χαρτί.

— Τί εἶνε πάλι;

— Εἰκὼν... δὲν ξεύρετε ὅτι ζωγραφίζω;

— Ἄ, ναί... καὶ ἄρκετὰ καλά... Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ περπατοῦν ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου;

Δὲν βλέπουν τὴν ἀμαξοστοιχίαν ποῦ ἔρχεται ἀπὸ πίσω των;

— Μὰ νά, εἶπεν ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου: ὁ ἕνος εἶνε κωφός, ὁ ἄλλος εἶνε τυφλός... Ἐτοὶ τοὺς εἶδα μίαν μέρα, ἐπάνω στὴ γραμμῇ... Μοῦ φάνηκαν σὰν ἀδελφικὰ... Ὁ κωφὸς δὲν ἤκουε τὸν κίνδυνον καὶ δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ γυρίσῃ ὀπίσω του... ὁ τυφλὸς δὲν τον εἶδεν, ἴσως τον ἤκουεν· ἀλλὰ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀσφαλές... Τέλος πάντων, ἂν δὲν ἔτρεχαν ἕνας ἀτυφύλαξ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ τοὺς ἀπμακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἢ ἀμαξοστοιχία θά τοὺς συνέτριβε. Δὲν εἶνε καὶ οἱ δύο ἀξιολύπητοι;

— Ναί! καὶ θά δώσω τὴν εἰκόνα σου εἰς τὸν ζωγράφον μου νὰ τὴν συμπληρώσῃ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία Διάπλασις. Ἀλήθεια, ἤθελα

«Εἶμαι ἡ Ἀντιγόνη του.» (Σελ. 106, στήλ. α'.)

νά σὰς 'πῶ καὶ ἕνα ἄλλο. Ὅλα τὰ κατὰ φύλλον ἔσπαθώματά ποῦ ἔχω κάμῃ, εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὄχι ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου...

— Ἄ, σὲ παρακαλῶ! Αὐτὰ δὲν λέγονται τὴν Κυριακὴν. Αὐτὰ... γράφονται εἰς ἄλλο χαρτί. Τί σέξιν ἔχουν τὰ ἔσπαθώματά σου μὲ τοὺς τυφλοὺς καὶ μὲ τοὺς κωφοὺς; Ἄλλὰ... ἐπαρρηγόσαμε. Ποιοὶ μὲνον ἀκόμη; Ἐμπρός!

Ἐπροχώρησαν πέντε-ἕξ ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν ὄμιλόν.

— Μόνον σεῖς μένετε;... Καλὰ τα καταφέραμεν... Λοιπόν, ἔχετε τὴν γνώμην ὅτι οἱ κωφοὶ εἶνε οἱ δυστυχέστεροι;

Ἀλήθεια, ἦρως ἐξ τοῦ Ζαλόγγου;

— Μάλιστα... Ἀλλὰ νὰ σὰς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ γνώμη δὲν εἶνε ἐντελῶς ἰδική μου. Ἐγὼ ἕνα θεῖον κωφόν, ὁ ὁποῖος μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ δυστυχία του εἶνε ἡ μεγαλητέρα, καὶ μάλιστα μοῦ ἐπέβαλεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν νὰ ἐώσω. Ἴσως, ἂν εἶχα θεῖον τυφλόν, ἢ ἀπάντησίς μου θά ἦτο διαφορετικὴ.

— Ἐγὼ ἔχω πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ κωφὸς εἶνε ὁ δυστυχέστερος, εἶπε τότε ὁ Ἀλτεὺς τοῦ Κραυσώδου

— Ἐγὼ ἔχω πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ κωφὸς εἶνε ὁ δυστυχέστερος, εἶπε τότε ὁ Ἀλτεὺς τοῦ Κραυσώδου

— Ἐμεινεν ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου, ὁ ὁποῖος

τος. Ένας τυφλός που ήξευρα εγώ, έπρόσεχε πάρα πολύ, διέφευγεν όλους τους κινδύνους, και έπιτέλους έπήγεν εις ένα μοναστήρι και έγινε καλόγερος. Ένας κωφός όμως, ο όποτος, έπειδή έβλαπεν, ήτο πλέον απρόσεκτος, ένάθησε μίαν ήμέραν εις ένα βράχον, κάτωθεν του όποιου είχαν βάλη φουρνέλο. Πού νάκούση το «βάρδα φουρνέλο!» Ο βράχος άνετινάχθη εις τον άέρα, και ο κωφός... έφρασε στα σύννεφα.

— Κ' εγώ ξέρω μιá τέτοια ιστορία, έπτε το Έρωθρον Ρόδον. Ένας κωφός χωρικός έπήγαινε μιá μέρα καθάλλα. Είχε μαζί του ένα δέμα από άπρη μάλλινα ύφάσματα. Ένας βοσκός, που είχε χάση ένα πρόβατο, ένόμισεν από μακρὰ ότι τα άσπρα ύφασματα είναι το πρόβατο. Φωνάζει... ο κωφός μιλά... φεύγει πιδ γρήγορα. Ο βοσκός τον πέρνει τότε ασφαλώς δια κλέπτην, του ρίχνει μιá τουφεκιά και τον σκοτώνει. Θá το επάθαινε αν ήταν τυφλός;

— Όχι βέβαια! έπτε τότε ή Πέτρα Σκανδάλου. Γι' αυτό και για πολλά άλλα μου φαίνεται ότι ο κωφός είναι δυστυχέστερος. Έχω πάππον τυφλόν, ο όποτος σάς βεβαιώ, ότι δεν είναι καθόλου, μα καθόλου δυστυχής. Είμαι ή Αντιγόνη του. Έγώ πάντοτε τον οδηγώ, όταν θέλη να περάση από δωμάτιον εις δωμάτιον, ή να καταβή εις τον κήπον (διότι έξω πολύ σπανίως βγαίνει) Δεν φαντάζεσθε τί εύθυμος που είναι! Ομιλεί, γελά, άστειύεται, και ή απόλαυσις του είναι να του διαβάζω την Διάπλασιν. Με λέγει βακτηριαν του γήρατός του και με λατρεύει. Κ' εγώ επίσης. Έχω μιαν φίλην της όποιás ο πάππος είναι κωφός. Θεέ μου! τί μελαγχολικός που είναι, τί δυστυχής που φαίνεται! Με κανένα δεν όμιλεί, με κανένα δεν επικοινωνεί. Κλείνεται εις το δωμάτιόν του, διαβάσει μόνος του και έχει κατανήση μισάνθρωπος... Ω, αν θά κάμω κ' εγώ τα χρόνια του πάππου μου, και αν θά έπρόκειτο να πληρώσω τον φόρον της μακροζωίας με καμμίαν στερήσιν, θά παρακαλούσα τον Θεόν να με στερήση τα μάτια, άλλ' όχι, ποτέ τα αυτιά. Θá είμαι εύτυχής και εύθυμη, σαν τον παππού, και θά έχω κ' εγώ κανένα έγγονάκι, το όποτον θά ονομάζω «βακτηριαν του γήρατός μου».

Μας έκαμε μεγάλην έντύπωσιν ή απάντησις της Πέτρας Σκανδάλου. Πολύ αληθινή, πολύ ψυχολογημένη ή παρατήρησις της. Και δεν εξείβρω διατί, — ίσως έπειδή αι ώραιαι απαντήσεις είναι τελευταίαι, — ένόμισα ότι δεν ήτο άλλος να όμιλήση κ' έκαμα να σηκωθώ, δια να ποχαιρευθώ.

— Δεν θά μιλήσω λοιπόν κ' εγώ; έπτε ή Ζαπίς.
— Μπα! δεν όμιλήσες ακόμη;... Όρίστε, όρίστε!... Μά πώς το κατώρθωσες να μείνεις τελευταία; Μήπως ένθυμήθης το ρητόν του Ευαγγελίου «και έσονται οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι;»...

— Ξέρω κ' εγώ... απήντησεν ή Ζαπίς, κατακόκκινη.

— Ας είναι... λέγε μας.
Και ή Ζαπίς ήρτισε:

— «**Τυφλός**: Πόσον συμπαθής και αξιολύπητος είναι ο δυστυχισμένος τυφλός! Στο πρόσωπό του είναι ζωγραφισμένη πικρή και βαθειά ύπομονή, έσφ βαθύ είναι και το σκοτάδι του! Όρες, ώρες τα νεκρά του μάτια, λέγεις, προσήλονται κάπου για μιá στιγμή. Τι να σκέπτεται άρά γε; Ίσως άναπολεί τας στιγμάς, κατά τας όποιás άλλοτε έβλεπε και αυτός τον ήλιον, την θάλασσαν, τα δένδρα, την γήν... τα φίλτατά του πρόσωπα... Άλλ' ίσως και να τα βλέπη όλα αυτά πάλι, με τα μάτια της ψυχής του αυτήν την φοράν. Ποιός ξέρει;... Ίδού, άκούεται ή παρηγορητική φωνή του συνοδού του, ένω τα πουλιά κελαϊδούν γλυκά-γλυκά. Πτωχός τυφλός! Σχιρτά' γλυκύπικρον μειδίμα φωτίζει το πρόσωπόν του. Η εύτυχία (εύτυχία τυφλού) του χαμογελά...» (Μετα μικράν παύσιν, έξακολουθεί:)

«**Κωφός**: Μελαγχολικός και βαθειά θλιμμένος πλανάται ο δυστυχής κωφός... Αυτός δεν έχει καμμίαν συντροφιά. Άλλά και αν είχε προς τί, αφού δεν θά την ήκουε; Είναι κωφός! Τυφλός δηλαδή και αυτός. Τούτου όμως τα μάτια της ψυχής είναι βυθισμένα εις παντοεινά μεσάνυχτα. Ναί! Βλέπει τον ήλιον, την θάλασσαν, τα δένδρα, την γήν... τα φίλτατά του τέλος πρόσωπα — άλλα ποία ή ώφέλεια, αφού δεν είμπορεί ν' άκούση τον φλοίσβον της θάλασσης, τον ψίθυρον των φύλλων, το λάλημα των πουλιών, την γλυκείαν παρηγορητικήν φωνήν των αγαπημένων του; Έπειτα ή κωφότης του τον κάμνει και άλλων. Διά να μη δίδη άφορμήν εις γέλια, καταδικάζει τον έαυτόν του εις μαύρην σιωπήν, δηλαδή θεληματικώς παύει την μόνην συγκοινωνίαν, την όποιαν είχε με τον κόσμον. Α! δι' αυτόν δεν υπάρχει άκτις εύτυχίας... Και μόνος αιωνίως έξακολουθεί τον δρόμον του, ένω βλέπει λυπημένους τα σύννεφα σιγά σιγά να άλληλοδιαδέχονται το έν το άλλο, ώσαν τες μαυρές του και άφωνες ήμέρες... — Και εγώ, Διάπλασις μου, θεωρώ μεγαλητέραν δυστυχίαν την του έρημωμένου κωφού.»

Είχα στηρίξη το κεφάλι εις τα δυό μου χέρια, και με καταϊκασμένα μάτια, ήκουα την γλυκείαν φωνήν της Ζαπίδος. «Όταν έτελειώσεν, έφώναξα: «Εύγε! θαυμασία!» Και έκπληκτη, διότι οι λόγοι μου δεν εύρισκαν ήχώ, έσήκωσα τα μάτια και είδα... Τίποτε! κανείς! έρημιά!

Μόνη μου εις το δωμάτιον, εμπρός εις το τραπέζι, με τους σώρους των επιστολών, ανακατωμένους. Και ή θύρα κλειδωμένη.

Μά τί έγιναν λοιπόν αυτά τα παιδιά; Πώς έφυγαν έτσι έξαφν, όλα μαζί, μιαν στιγμήν, που είχα καταβίωση τα μάτια; Περύργον! πολύ περιέργον!

Μά πώς έφυγαν έτσι; Χωρίς να με χαιρετήσουν; χωρίς να τα εύχαριστήσω δια την ώραίαν αυτήν Κυριακήν, την ώραϊοτέραν, μου φαίνεται, άφ' όσας έγιναν έως τώρα; Την στιγμήν εκείνην ή θύρα μου έκρούσθη δειλώς, και ήκουσα απέξω την φωνήν της κυρά-Μάρθας, ή όποία έλεγε:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΠΙΝΗΡ
Βραβευθείς
εις την 14ην Κυριακήν της Διαπλάσεως
(18ε Διεύθυνσιν του 1903, σελ. 409)

— Κοντεύετε;... το τραπέζι είναι έτοιμο!
Α! επανέρχομαι εις την πραγματικότητα... Η παρουσία σας, παιδιά μου, ήτο παραίσθησις, όραμα! Αναγινώσκουσα τας απαντήσεις σας, ένόμισα, μου έφάνη ότι σάς έχω εμπρός μου, ότι σάς βλέπω, ότι σάς άκούω... Πρώτην φοράν εις την ζωήν μου το έπαθα αυτό. Άλλά ήτο τόσον ώραϊον, τόσον γλυκύ, ώστε εύχομαι να μην είναι και ή τελευταία...

— Έτελειώσα, Μάρθα, έφώναξα. Μιá στιγμή μόνον να μοιράσω τα βραβεία... Σιέρισις κ' έφρασα.

Ίδου λοιπόν και τα βραβεία μου, τα όποια εις τους βραβευμένους πιθάνον να φανούν νεκρον, άλλα τους διαβειωθί ότι αυτά είναι πραγματικότης.

- ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ**
- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ**: Ζαπίς [15ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άθωα Καρδία [12ε]. — Πέτρα Σκανδάλου, [12ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαγώς της Μεσογίδος [11ε]. — Νυκτοκόρα [6ε]. — Μιθριδάτης, [6ε].
- Α' ΕΠΑΙΝΟΣ** (από [5ε] εις έκαστον): Άπόγονος του Νέστορος. — Πρίγκιψ της Έπταλόφου. — Κόρη του Αϊθέρος. — Νάρκισσος. — Νύμφη του Σηκούνα.

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
(Συνέχεια: 18ε σελ. 93.)

Άπό τότε ή καρδούλα της ελάφρωσε από μεγάλο βάρος. Κάθε πρωί, για να πέρνη δυναμείς δια τα έργα της ήμέρας, και κάθε βράδυ, για παρηγοριά πριν πέση να κοιμηθί, έβγαζεν ή κόρη τον καθρέπτη κ' εύτύταζε μέσα την εικόνα, και ή άθώα της καρδιά την έθαρούσε πώς ήτον ή ψυχή της μητέρας της. Κι' όσο έμεγάλωνε, έμοιαζε περισσότερο της μητέρας της, και ήτο καλή και εύγενής εις όλους, και φιλόστοργη κόρη στον πατέρα της.

Έπέρασε ένας χρόνος με το πένθος εις το μικρό σπιτικό, και τότε, όπως τον έσυμβούλευσαν οι συγγενείς του, ο άνδρας έπήρε άλλη γυναίκα, και ή κόρη εύρέθη στα χέρια μητριάς. Δύσκολη ήτον ή θέσις της, αλλά αι ήμέρες που έπέρασαν με την άνάμνησιν της αγαπημένης μητέρας της, και με την προσπάθειαν να γίνη, ότι ή μητέρα της θά ηύχεται να γίνη, είχαν κάμη το κορίτσι υπάκουο και ύπομονητικό, έτσι άπεφάσις να υπακούη και να σέβεται εις όλα την γυναίκα του πατέρα της: «Όλα λοιπόν κατά το φαινόμενον έπήγαιναν έμαλά και τακτικά εις το σπίτι με την νέαν του κυβέρνησι' ούτε άνεμοι ούτε κύματα διχονοίας ήλθαν να θολώσουν την γαλήνην της καθημερινής ζωής, και ο πατέρας ήτον εύχαριστημένος.

Χάνεται κάποτε ή γυναίκα εις τα μικρά και ταπεινά, και αι μητριάς φημίζονται σ' όλην την οικουμένην, και

ή καρδιά αυτής — εκεί δεν ήταν όπως τα πρώτα της χαμόγελα... Άμα αι ήμέρες και αι εβδομάδες ηύξησαν κ' έγιναν μήνες, ή μητριά άρχισε να φέρνεται άσχημα στο όρφανό κορίτσι και να προσπαθί πώς να χωρίση τον πατέρα από το παιδί.

Συχνά έπήγαινε στον άνδρα της και του έκαμνε παράπονα δια τον τρόπον της προγονής της, άλλα ο πατέρας έπερίμενε αυτά τα πράγματα και δεν έδιδε σημασίαν εις τα κακόβουλα παράπονά της. Άντι να έλαττώση την στοργήν που είχε προς την κόρην του, ή γρύνια της γυναίκας του τον έκαμε περισσότερο να την συλλογίζεται. Η γυναίκα γρήγορα είδεν ότι είχε άρχισή ο άνδρας της να φροντίζει περισσότερο δια το έρμημο παιδί του παρά προητέρω. Αυτό δεν της άρεσε καθόλου, κ' έσπαζε το κεφάλι της να εύρη πώς να διώξη την πρόγονή της από το σπίτι. Τόσο διαστρεμμένη έγινε ή καρδιά της.

Έκτύταζε προσεκτικά τί έκαμνε το κορίτσι, κ' ένα πρωί που εκρυφικύτταζε εις το δωμάτιόν του, ένόμισε πώς άνεκάλυψε ένα βαρύ άμάρτημα να το κατηγορήση στον πατέρα του. Έφροήθηκς κι' έδλας ή γυναίκα με αυτό που είχαν ιδθί.

Έπήγε λοιπόν άμέσως εις τον άνδρα της, και σκουπίζοντας τα ψευτοδάκρυά της, έπτε με θλιμμένη φωνή:

— Κάμε μου τη χάρι και άφισέ με να φύγω απ' έδω, σήμερα κι' έλας.

Ο άνδρας τα έχασε μ' αυτό το έξαφνικό, και την έρώτησε τί συμβαίνει.

να κάμης μ' αυτό, — ούτε στον ύπνο μου καν το έφηντάσθηκα να θελήσω να φύγω από κοντά σου, αλλά, αν μείνω περισσότερο έδω, κινδυνεύω να χάσω την ζωή μου, γι' αυτό νομίζω πώς το καλλίτερο για όλους μας είναι να μ' αφήσης να πάγω στο σπίτι του πατέρα μου.

Και πάλιν να κλαίη. Ο άνδρας, φοβερά λυπημένος διότι την έβλεπε τόσον να υποφέρει, και νομίζων ότι δεν άκουσε σωστά, έπτε:

— Πές μου τί θέλεις να πής! Πώς κινδυνεύει ή ζωή σου έδω μέσα;

— Θá σου το πώ, αφού μ' έρωτάς. Η κόρη σου με μισεί που είμαι μητριά της. Κάμποσο καιρό τώρα κλείνεται μέσα στο δωμάτιόν της πρωί και βράδυ, και είδα καθώς έπερνούσα εγώ, κ' έββαιώθηκα ότι έχει κάμη την εικόνα μου, και προσπαθει να με σκοτώση με τα μάγια της, και με κταριέται κάθε μέρα! Δεν είναι ασφαλής λοιπόν ή ζωή μου έδω, γι' αυτό πρέπει να φύγω, δεν μπορούμε πια να κάνουμε χωριστά μαζί!

Ο άνδρας άκουσε τα φοβερά λόγια, άλλα δεν ήμπορούσε να πιστεύση πώς ή καλή του κόρη έκαμνε τέτοιο κακούργημα. Έγνώριζε ότι ή δεισιδαιμονία κάμνει τους ανθρώπους να πιστεύουν, ότι είμπορεί ο καθένας να θανατώση σιγά-σιγά τον έχθρόν του, αν κάμη την εικόνα του και την κταριέται καθημερινώς, άλλα που ήτο δυνατόν να μάθη ή κόρη του τέτοιο πράγμα;

Άδύνατον! Και όμως είχε παρητήρηση και αυτός ότι τελευταίως ή κόρη του έμενε πολύ εις το δωμάτιόν της, και κρυφά από όλους, χωρίς να βγαίνη ούτε όταν ήρχοντο επισκέψεις στο σπίτι.

(Έπτεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

- Β' ΕΠΑΙΝΟΣ** (από [3ε] εις έκαστον): Κίτρινη Μάσκα. — Άάλος Τέττιε. — Ζουλέικα. — Γάτος της Άνατολής. — Άργοναυτική Έκστρατεία. — Άνδρεία Σουλιώτις. — Έρωθρον Ρόδον.
- Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ** (από [2ε] εις έκαστον): Μουσηγέτης Άπόλλων. — Φαδίμη. — Άλιεύς του Κραυσώδοντος. — Μικρός Άδθηρίτης. — Μεγαλοπρεπής Φύσις. — Κόκκινο Γαρύφαλο. — Μυροδόλος Χαραυγή. — Άνθος του Σολωμού. — Δίχρωμος Φούξια. — Άίας Μαστιγοφόρος. — Ταπεινό Γίασμι. — Πίθηκος του Βορνέου. — Άετός της Έρημου. — Έκάτη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Άν σας έχάριζε κανείς έν χαρτονόμισμα των 500 δραχμών, είπητέ μου ειλικρινώς, πώς ήθέλατέ το χρησιμοποιήση;

Αι απαντήσεις δεκται μέχρι της 30 Άπριλίου. Καθαρογραμμέναι, εις χωριστόν χαρτί, που να μη περιέχη τίποτε άλλο έκτός της απαντήσεως, και όσφ το δυνατόν σύντομοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΟΥΝ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Έμπρός από τον ακάτιον ιστόν (το υρ-
χέτο) ήτο το μηχανήριον, όπου έβρα-
ζε κι' όλας το πρόγευμα υπό την επίβλε-
ψιν του Ρανυά Κώφ, τόν όποιον συν-
χάρη ο κ. Οράτιος Πάττερσων διά την
ώραιοτητα της άφρικανικής μορφής του.
Τέλος το ύπόστρωμα, όπου έμενε το

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

πλήρωμα, το πρόσεγον, ο έργάτης,
ή μία άγκυρά που ήτο τραβερ-
σαρισμένη εις το δεξιά καπίνι, διότι
ή άριστερά ήτο φουνταρισμένη,
— όλα αυτά, όπως τα εξηγουσεν ο Τζών
Κάρπεντερ, είχαν έλκισι, όλην την πε-
ριέργειαν και την προσοχήν των νεαρών
επιβατών.

Δέν έμενε πλέον παρά να εξερευνηθή
το κώτος, διχ να τελειώσουν την επίσκε-
ψιν του πλοίου.

Μην έκπλαγητε πού δέν άπετόλμησεν
ο κ. Οράτιος Πάττερσων ν' άκολουθή-
σά τους οικοτρόφους του εις τὰ σκοτεινά
βάθη του σκάφους. Πραγματικώς δέν

υπήρχε σκάλα, αλλά μόνον μερικά θα-
λουλώματα σκαμμένα εις τους στύλους
(πουντέλια), όπου έπρεπε να βάλη το πό-
δι του ο επιγεϊρών να κατέβη. Έννοεί-
ται ότι δέν είχε καμμίαν όρεξιν να κα-
ταβή άλλ' ούτε και ν' άνιχθήτες σκα-
λι έρες δια να σκαρφαλώτη εις τὰ θα-
ράκια και τὰ δίφυγα (κόφφες και κουρ-
ζέτα) του μεγάλου ή του τουρκέ-
του, ή να περάση από την τρύπαν του
θωρακίου, την όποιαν οι Γάλλοι ονομά-
ζουν «τρύπαν του γάτου». Οι μικροί μας

δυνας θαλασσο-
πόροι έκαταρχύ-
λησαν γρήγορα
γρήγορα εις το
έσωτερικόν του
«Γοργού», έπου
το φορτίον είχε
άντικαταστηθή
με τὰ σιδερένια
μαντέμια, τὰ
όποια εξησφάλι-
ζαν την ευστά-
θειαν του πλοίου
Διέτρεξαν το κώ-
τος από την πρῶ-
ραν όπου συνε-
κοινωνει με το
ένδαιτημα του
πληρώματος, έως
την πρύμνην ο-
που έν στεγανόν
μετάλλιον διά-
φραγμα τὸ έχω-
ρίζεν από την
τροπακοθήκη,
ή όποία ήτο το-
ποθετημένη κά-
τω από το κάτ-
σαρο. Ήσαν εκεί
άμοιβά πανιά,
σχοινιά και μπα-
στούνια και άν-
τέννες, τὰ όποια
έφυλάσσοντο δια
ν' άλλάσσουν τὰ
εϋρισκόμενα εις

την έξερτισμόν,
άν τυχόν έспа-
ζαν ή έγαλνοσαν. Ήσαν και άρκετά
κιβώτια με κονσέρβες, βαρέλια με κρα-
σί, και βαρέλια με ρώμι, και σάκκοι με
άλευρι. Ο «Γοργός» αληθινά ήτον έφω-
διασμένος σαν να έπρόκειτο να κάμη τὴν
γύρον του κόσμου.

Αφού έτελειώσεν αυτή ή επίσκεψις,
άνέβησαν όλοι και έπήγαν εις τὸ κάτ-
σαρο. Εκεί έστέκοντο ο Μέντωρ και ο
κυβερνήτης, και έκουθέντιαζαν περι άνέ-
μων και υδάτων, ο κ. Πάττερσων με
την συνειθισμένην πομπώδη ρητορικὴν
του, και ο Χάρρης Μάρκελ με μισά λό-
για. Λαμπρὴ ναυτικός, βελχίως, άλ-
λ' άμιλητος!

Και τότε ο Τωνής Ρενώ άρχισε να
κόβη βόλτες γύρω στο τιμόνι, να κυτ-
τάζη καλά - καλά την πυξιοθήκη, να
βάλη το χέρι επάνω στο οιακοστροφόν,
να το γυρίζη δεξιά και άριστερα σαν
πηδαλιούχος. Τέλος ειπε:

— Πλοίαρχε... θα μας άφίνετε...
κάποτε να κρατούμε το τιμόνι λιγάκι...
δταν είνε καλὸς καιρός...
— «Ε! ε!...» ειπεν ο κ. Πάττερσων,
δέν ειζεύρω άν αυτό είνε όρθόν...
— Μείνετε ήσυχοι, κύριε Πάττερσων,
και δέν θα σας σοθερτάροουμε!
Πού να το είχε μήθλι κι' όλας ο κα-
τεργάτης τὸ σοθερτάρω, τὸ έποῖον
λέγεται κοινῶς δια τὸ πλοῖον πού ανα-
ποδογουρίζει ο σφοδρὸς άνεμος;
Ο Χάρρης Μάρκελ ήρκέσθη να κά-
μη απλῶς έν νεύμα καταφατικόν.

Τι να έσκέπτετο αυτός ο άνθρωπος;...
Μήπως είχαν εισδύση εις την ψυχήν του
κάποια εϋπλαχνία, δταν ειδεν εκείνα τὰ
παιδιά τόσο χαρούμενα και ευχαριστη-
μένα, διότι είχαν επιβιβασθή εις τὸν
«Γοργόν»;... «Οχι! την νύκτα κανείς
δέν θα εϋρισκεν ένωπίον του χάριν.
Τὴν σιγὴνν ήσείνην, ή καμπάνα
άντήχησεν εις την πρῶραν του πλοίου.
«Ενας ναύτης είχε κτυπήση τους τρεῖς
διπλοῦς κτύπους: ή φωνή ήτο ένδεκα.
— «Ὁρα του φαγητού, ειπεν ο Λουδο-
βίλος Κλωδιών.
— Και ή όρεξις δέν λείπει! άπήνη-
σεν ο κ. Οράτιος Πάττερσων. «Έχω
μία πεύνα, σαν λύκος...
— Λύκος της θαλάσσης... έπρόθεσεν
ο Τωνής Ρενώ.
— Έν άλιος λύκος, μετέφρασεν
ο κ. Πάττερσων.

Ο Χάρρης Μάρκελ δέν προήδρευεν
εις τὸ πρόγευμα, με την δικαιολογίαν
ότι συνειθιζε τάχα να τρώγη πάντοτε
εις τὸ δωμάτιόν του.
Τὸ πρόγευμα παρετέθη εις τὸ καρέι:
αυγά, κρύο ψητό, ψάρι φρεσκοκότα,
γαλέττες, τσάι, — όλα εξαίρετα, κατὰ
την κοινήν όμολογίαν.
«Άλλως τε, τὰ νεανικά εκείνα στομά-
χια, πενιασμένα από τὸν πρῶτον περίπα-
τον, δέν έφάνησαν καθόλου δύσκολα, ο δέ κ.
Πάττερσων έφαγε δύο φορές περισσότε-
ρον παρ' όσον θα έτρωγεν εις την τρα-
πεζορίην της Άντιλιανής Σχολῆς.
Μετὰ τὸ πρόγευμα, άνέβησαν όλοι
εις τὸ κάσαρο διχ να συναντήσουν τὸν
κυβερνήτην. Και, πριν άπ' όλα, ως εί-
χην συμφωνήσά, τὸν ήρώτησεν ο Λουδο-
βίλος Κλωδιών:
— Πλοίαρχε, πότε σκέπτεσθε πῶς θα
μπορέσωμε να σαλπάρωμε;
— «Άμ σιγκωθῆ άνεμος, άπεκρίθη
ο Χάρρης Μάρκελ, έννοήσας πού έτεινε
ή έρώτησις: και αυτό εμπορεῖ να
συμβῆ από την μίαν στιγμήν σιην άλλην.
— Και... άν είνε εναντίος, παρετή-

ρησεν ο κύριος Οράτιος Πάττερσων.
— Αυτό δέν θα μας έμποδίση να χύ-
μῶμε πανιά και να ξεκινήσωμεν άπ' έ-
δώ άνερος μας χρειάζεται, κι' άπ' όπου
θελει άς φυσήξη...
— Να!... ιδίωμην ο Τωνής Ρενώ,
θα βολτατζάρουμε...
— Σιη μπουρίνα!... έπρόθε-
σεν ο Μάγνος Άνδερς.
— Όπως το λέετε, κύριοί μου, διέκο-
ψεν ο Χάρρης Μάρκελ.
Και, αληθινά, τί ώρα ταξιδεύει το
καριδι, δταν βαστά τὰ όρτσα, με τες
μοῦρες δεξιά ή άριστερα, δταν δου-
λεύουν όλα τα πανιά του, — πως λέ-
γουν οι ναυτικοί!
— Τέλος πάντων, πλοίαρχε, δέν ύ-
πάρχει έλλις να ξαναπιάνη άέρα...
— Τὸ άπόγευμα;... έπρόθεσεν ο
Τζών Χέδερτ.
— Τὸ έλπίζω, άπήνησεν ο Χάρρης
Μάρκελ. Έπερσεν εξήντα ώρες με αυ-
την την κάλμα, και βελχίως θ' άλλάξη
ο καιρός.
— Πλοίαρχε, ήρώτησεν ο Ρογήρος
Χινσαδελ, ήθέλωμεν να μάθωμεν, άν ύπαρ-
χη καμμιά πιθανότης διη θ' αναχωρή-
ση σήμερον ο «Γοργός»...
— Σις επαναλθάνω, κύριε, διη δέν
μου φαίνεται άπίθανον, διότι τὸ θαρόμε-
τρον πέφτει λιγάκι... έν τούτοις, δέν
εμπορῶ να το βεβαιώσω...
— Αφού είνε έτσι, ειπεν ο Λουδο-
βίλος Κλωδιών, δέν είνε δυνατόν να πα-
με έξω εις την ξηρὰν να περάσωμε τὸ
άπόγευμα;
— Μάλιστα... μάλιστα! επανέλαβον
όλοι μαζί οι συμμαθηταί του.
Αλλά εις αυτήν ακριβῶς την πρό-
τασιν δέν ήθελε καθόλου να συγκατα-
νεύση ο Χάρρης Μάρκελ, διη τους λο-
γους τούς όποιους γνωρίζομεν. Εἰς μή-
την ο κ. Οράτιος Πάττερσων υπεστήρι-
ξε την πρότασιν με διάφορα επίκαιρα
έπιχειρήματα, τὰ όποια έδανεΐλετο από
τους αρχαίους συγγραφείς. Οι νεαροί
του σύντροφοι και αυτοί δέν έγνωρίζαν
ούτε την Κόρκ ούτε την Κουίνσταουν...
δέν είχαν προφθάση να τας επισκεφθουν...
Και είχαν άκουστά διχ τὰ περίεργα πε-
ρίχωρά της... ιδίως δια τὸ χωρίον
Μπάλνεϋ, από τὸ έποῖον κατάγονται οι
μεγάλοι φαρλατάδες της Ήρλανδίας,
και έπειτα, εκεί είνε ο πύργος που έχει
μίαν πέτραν, την όποιαν ως λέγουν, ά-
μα γλύψη, δέν εμπορεῖς πλέον να ξα-
ναπήσ αλήθειά!...
Αλλά ο Χάρρης Μάρκελ άπήνησε
με τόνον άρκετά άπότομον:
— Ευχαριστω; θα έλεγα ναί, αλλά δέν
είνε δυνατόν... Εϋρισκόμεθα εις την ή-
μέραν, την ώρισμένην δια την αναχώ-
ρησιν, και άμ φυσήξη άνεμος, όσον ο-
λίγος και άν είνε, — έν ανάγκη μάλιστα
με την άμωπτιν μόνον, — έλπίζω, να

ξείλωμεν από τὸν όρμον της Κόρκ.
— Αλλά, παρετήρησεν ο Λουδοβίλος
Κλωδιών, άν έξωωμεν έξω και ύστερα
δέν μποροῦμε να προχωρήσωμεν;
— Θ' άράξωμε κοντά στη στερογιά,
όσον μας επιτρέπει ή παλίρροια, άπήνη-
τησεν ο Χάρρης Μάρκελ, και όπωςδή-
ποτε θα ήμεθα μακρὰν από τὸ Φάρμακ...
Αν σηκωθῆ άνεμος, έπως νομίζω, ευ-
κολώτερα θα τον συναντήσωμεν εις την
άνοικτην θάλασσαν παρὰ μέσα σ' αυτό
τὸ λιμανάκι που είνε κλεισμένο γύρω-
γύρω.
Αἱ δικαιολογίαι αὐταί ήσαν εύλογο-
φανείς, και επί τέλους όρθόν ήτο να
μη άντιλέγουν προς τὸν κυβερνήτην.
— Σις παρακλώ λοιπόν, κύριοι,
έπρόθεσεν ούτος, να εγκαταλείψετε
την ιδέα που έί-
χατε να πάτε έξω
δια να μη χά-
σωμεν την ευκαι-
ρίαν της παλιρ-
ροίας.
— Συμφωνῶ-
τατοι, πλοίαρχέ
μου, άπήνησεν ο
κ. Πάττερσων
δέν θα επιμείνω-
μεν περσότερον.
Οι νεαροί θα-
λασσοπόροι δέν το
έπήραν και κα-
τάκαρδα πού δέν
έπήγαν έξω. Αλ-
λως τε, δύο του-
λάχιστον από την
συντροφίαν των
δέν είχαν καμ-
μίαν όρεξιν ν' ά-
φίσουν τὸ καράβι,
— τούς έμνεύ-
σατε κίτοι: ο Των-
νής Ρενώ και ο
Μάγνος Άνδερς.
Αυτοί ήσαν εν-
θουσιασμένοι που
εϋρίσκοντο μέσα
εις τὸν «Γοργόν»
— και δέν είχαν
σκοπόν ν' αποβι-
basθουν παρὰ εις
τὰς Άντίλλας.
Φαντασθήτε λοιπόν, να σηκωθῆ άνερος,
ένῳ οι συμμαθηταί των να έπεσκέπτοντο
την Κόρκ ή την Κουίνσταουν, και να
μη εμπορῆ ν' ασάλπαρη τὸ καρά-
βι, διότι δέν θα είχε μέσα τούς επιβά-
τας του!... Και ποῖος ξεύρει, άν δέν έ-
πιανε κατόπιν καμμιά άλλη μπουνάτσα,
και έναυχοῦσε... τὸ ταξίδι! Και τί θα
έλεγεν ή κυρία Σέυμουρ; και τί ο διου-
θυντής της Άντιλιανής Σχολῆς; Και τί
εϋθύνη δια τὸν Μέντωρά των, ο όποιος

δμως εκατάλαβεν όλην την βαρύτητα
αὐτῶν των συλλογισμῶν!...
Τὸ ζήτημα ήτο πλέον λυμένον, θα έμε-
ναν μέσα στο καράβι. Κατόπιν, εις την
συνομιλίαν ή όποία παρετάθη, και την
όποιαν δέν ήμπορεσε ν' αποσύγη ο Χάρ-
ρης Μάρκελ, ώμλησεν δια τὸ ταξίδι.
Ο Ρογήρος ήρώτησεν άν ο «Γοργός»
είχε κάμη άλλην φορὰν τὸν διάπλου
του Άτλαντικῦ εἰς τὰς Άντίλλας.
— Όχι, κύριε, άπήνησεν ο Χάρρης.
Τὸ πλοῖόν μας έκαμεν εἰς τὴν θάλασσαν των
Ίνδιῶν.
— Έσις όμως, πλοίαρχε, ήρώτη-
σεν ο Ουμβέρτος Πέρκινς, γινώριζετε τὰς
Άντίλλας;...
— Δέν τας γινώρίζω.

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ-
τερσων, δύναται ο ναυτικός να πηγαίνει
κατ' εϋθείαν εκεί που δέν έπήγεν άλλοτε;
— Πῶς όχι; άνέκραξεν ο Τωνής Ρε-
νώ. Με κλειστά μάτια μάλιστα...
— Όχι, άπήνησεν ο Χάρρης Μάρ-
κελ, με ανοικτά μάτια άπ' εναντίας,
δια να εϋρσκη τὸ στήμα του, να συμ-
βουλευεται τούς χάρτας, να κάμη δι-
οπτεύσεις...
(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ-
τερσων, δύναται ο ναυτικός να πηγαίνει
κατ' εϋθείαν εκεί που δέν έπήγεν άλλοτε;
— Πῶς όχι; άνέκραξεν ο Τωνής Ρε-
νώ. Με κλειστά μάτια μάλιστα...
— Όχι, άπήνησεν ο Χάρρης Μάρ-
κελ, με ανοικτά μάτια άπ' εναντίας,
δια να εϋρσκη τὸ στήμα του, να συμ-
βουλευεται τούς χάρτας, να κάμη δι-
οπτεύσεις...
(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

ρησεν ο κύριος Οράτιος Πάττερσων.
— Αυτό δέν θα μας έμποδίση να χύ-
μῶμε πανιά και να ξεκινήσωμεν άπ' έ-
δώ άνερος μας χρειάζεται, κι' άπ' όπου
θελει άς φυσήξη...
— Να!... ιδίωμην ο Τωνής Ρενώ,
θα βολτατζάρουμε...
— Σιη μπουρίνα!... έπρόθε-
σεν ο Μάγνος Άνδερς.
— Όπως το λέετε, κύριοί μου, διέκο-
ψεν ο Χάρρης Μάρκελ.
Και, αληθινά, τί ώρα ταξιδεύει το
καριδι, δταν βαστά τὰ όρτσα, με τες
μοῦρες δεξιά ή άριστερα, δταν δου-
λεύουν όλα τα πανιά του, — πως λέ-
γουν οι ναυτικοί!
— Τέλος πάντων, πλοίαρχε, δέν ύ-
πάρχει έλλις να ξαναπιάνη άέρα...
— Τὸ άπόγευμα;... έπρόθεσεν ο
Τζών Χέδερτ.
— Τὸ έλπίζω, άπήνησεν ο Χάρρης
Μάρκελ. Έπερσεν εξήντα ώρες με αυ-
την την κάλμα, και βελχίως θ' άλλάξη
ο καιρός.
— Πλοίαρχε, ήρώτησεν ο Ρογήρος
Χινσαδελ, ήθέλωμεν να μάθωμεν, άν ύπαρ-
χη καμμιά πιθανότης διη θ' αναχωρή-
ση σήμερον ο «Γοργός»...
— Σις επαναλθάνω, κύριε, διη δέν
μου φαίνεται άπίθανον, διότι τὸ θαρόμε-
τρον πέφτει λιγάκι... έν τούτοις, δέν
εμπορῶ να το βεβαιώσω...
— Αφού είνε έτσι, ειπεν ο Λουδο-
βίλος Κλωδιών, δέν είνε δυνατόν να πα-
με έξω εις την ξηρὰν να περάσωμε τὸ
άπόγευμα;
— Μάλιστα... μάλιστα! επανέλαβον
όλοι μαζί οι συμμαθηταί του.
Αλλά εις αυτήν ακριβῶς την πρό-
τασιν δέν ήθελε καθόλου να συγκατα-
νεύση ο Χάρρης Μάρκελ, διη τους λο-
γους τούς όποιους γνωρίζομεν. Εἰς μή-
την ο κ. Οράτιος Πάττερσων υπεστήρι-
ξε την πρότασιν με διάφορα επίκαιρα
έπιχειρήματα, τὰ όποια έδανεΐλετο από
τους αρχαίους συγγραφείς. Οι νεαροί
του σύντροφοι και αυτοί δέν έγνωρίζαν
ούτε την Κόρκ ούτε την Κουίνσταουν...
δέν είχαν προφθάση να τας επισκεφθουν...
Και είχαν άκουστά διχ τὰ περίεργα πε-
ρίχωρά της... ιδίως δια τὸ χωρίον
Μπάλνεϋ, από τὸ έποῖον κατάγονται οι
μεγάλοι φαρλατάδες της Ήρλανδίας,
και έπειτα, εκεί είνε ο πύργος που έχει
μίαν πέτραν, την όποιαν ως λέγουν, ά-
μα γλύψη, δέν εμπορεῖς πλέον να ξα-
ναπήσ αλήθειά!...
Αλλά ο Χάρρης Μάρκελ άπήνησε
με τόνον άρκετά άπότομον:
— Ευχαριστω; θα έλεγα ναί, αλλά δέν
είνε δυνατόν... Εϋρισκόμεθα εις την ή-
μέραν, την ώρισμένην δια την αναχώ-
ρησιν, και άμ φυσήξη άνεμος, όσον ο-
λίγος και άν είνε, — έν ανάγκη μάλιστα
με την άμωπτιν μόνον, — έλπίζω, να

ξείλωμεν από τὸν όρμον της Κόρκ.
— Αλλά, παρετήρησεν ο Λουδοβίλος
Κλωδιών, άν έξωωμεν έξω και ύστερα
δέν μποροῦμε να προχωρήσωμεν;
— Θ' άράξωμε κοντά στη στερογιά,
όσον μας επιτρέπει ή παλίρροια, άπήνη-
τησεν ο Χάρρης Μάρκελ, και όπωςδή-
ποτε θα ήμεθα μακρὰν από τὸ Φάρμακ...
Αν σηκωθῆ άνεμος, έπως νομίζω, ευ-
κολώτερα θα τον συναντήσωμεν εις την
άνοικτην θάλασσαν παρὰ μέσα σ' αυτό
τὸ λιμανάκι που είνε κλεισμένο γύρω-
γύρω.
Αἱ δικαιολογίαι αὐταί ήσαν εύλογο-
φανείς, και επί τέλους όρθόν ήτο να
μη άντιλέγουν προς τὸν κυβερνήτην.
— Σις παρακλώ λοιπόν, κύριοι,
έπρόθεσεν ούτος, να εγκαταλείψετε
την ιδέα που έί-
χατε να πάτε έξω
δια να μη χά-
σωμεν την ευκαι-
ρίαν της παλιρ-
ροίας.
— Συμφωνῶ-
τατοι, πλοίαρχέ
μου, άπήνησεν ο
κ. Πάττερσων
δέν θα επιμείνω-
μεν περσότερον.
Οι νεαροί θα-
λασσοπόροι δέν το
έπήραν και κα-
τάκαρδα πού δέν
έπήγαν έξω. Αλ-
λως τε, δύο του-
λάχιστον από την
συντροφίαν των
δέν είχαν καμ-
μίαν όρεξιν ν' ά-
φίσουν τὸ καράβι,
— τούς έμνεύ-
σατε κίτοι: ο Των-
νής Ρενώ και ο
Μάγνος Άνδερς.
Αυτοί ήσαν εν-
θουσιασμένοι που
εϋρίσκοντο μέσα
εις τὸν «Γοργόν»
— και δέν είχαν
σκοπόν ν' αποβι-
basθουν παρὰ εις
τὰς Άντίλλας.
Φαντασθήτε λοιπόν, να σηκωθῆ άνερος,
ένῳ οι συμμαθηταί των να έπεσκέπτοντο
την Κόρκ ή την Κουίνσταουν, και να
μη εμπορῆ ν' ασάλπαρη τὸ καρά-
βι, διότι δέν θα είχε μέσα τούς επιβά-
τας του!... Και ποῖος ξεύρει, άν δέν έ-
πιανε κατόπιν καμμιά άλλη μπουνάτσα,
και έναυχοῦσε... τὸ ταξίδι! Και τί θα
έλεγεν ή κυρία Σέυμουρ; και τί ο διου-
θυντής της Άντιλιανής Σχολῆς; Και τί
εϋθύνη δια τὸν Μέντωρά των, ο όποιος

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ-
τερσων, δύναται ο ναυτικός να πηγαίνει
κατ' εϋθείαν εκεί που δέν έπήγεν άλλοτε;
— Πῶς όχι; άνέκραξεν ο Τωνής Ρε-
νώ. Με κλειστά μάτια μάλιστα...
— Όχι, άπήνησεν ο Χάρρης Μάρ-
κελ, με ανοικτά μάτια άπ' εναντίας,
δια να εϋρσκη τὸ στήμα του, να συμ-
βουλευεται τούς χάρτας, να κάμη δι-
οπτεύσεις...
(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ-
τερσων, δύναται ο ναυτικός να πηγαίνει
κατ' εϋθείαν εκεί που δέν έπήγεν άλλοτε;
— Πῶς όχι; άνέκραξεν ο Τωνής Ρε-
νώ. Με κλειστά μάτια μάλιστα...
— Όχι, άπήνησεν ο Χάρρης Μάρ-
κελ, με ανοικτά μάτια άπ' εναντίας,
δια να εϋρσκη τὸ στήμα του, να συμ-
βουλευεται τούς χάρτας, να κάμη δι-
οπτεύσεις...
(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ-
τερσων, δύναται ο ναυτικός να πηγαίνει
κατ' εϋθείαν εκεί που δέν έπήγεν άλλοτε;
— Πῶς όχι; άνέκραξεν ο Τωνής Ρε-
νώ. Με κλειστά μάτια μάλιστα...
— Όχι, άπήνησεν ο Χάρρης Μάρ-
κελ, με ανοικτά μάτια άπ' εναντίας,
δια να εϋρσκη τὸ στήμα του, να συμ-
βουλευεται τούς χάρτας, να κάμη δι-
οπτεύσεις...
(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ρησεν ο κύριος Οράτιος Πάττερσων.
— Αυτό δέν θα μας έμποδίση να χύ-
μῶμε πανιά και να ξεκινήσωμεν άπ' έ-
δώ άνερος μας χρειάζεται, κι' άπ' όπου
θελει άς φυσήξη...
— Να!... ιδίωμην ο Τωνής Ρενώ,
θα βολτατζάρουμε...
— Σιη μπουρίνα!... έπρόθε-
σεν ο Μάγνος Άνδερς.
— Όπως το λέετε, κύριοί μου, διέκο-
ψεν ο Χάρρης Μάρκελ.
Και, αληθινά, τί ώρα ταξιδεύει το
καριδι, δταν βαστά τὰ όρτσα, με τες
μοῦρες δεξιά ή άριστερα, δταν δου-
λεύουν όλα τα πανιά του, — πως λέ-
γουν οι ναυτικοί!
— Τέλος πάντων, πλοίαρχε, δέν ύ-
πάρχει έλλις να ξαναπιάνη άέρα...
— Τὸ άπόγευμα;... έπρόθεσεν ο
Τζών Χέδερτ.
— Τὸ έλπίζω, άπήνησεν ο Χάρρης
Μάρκελ. Έπερσεν εξήντα ώρες με αυ-
την την κάλμα, και βελχίως θ' άλλάξη
ο καιρός.
— Πλοίαρχε, ήρώτησεν ο Ρογήρος
Χινσαδελ, ήθέλωμεν να μάθωμεν, άν ύπαρ-
χη καμμιά πιθανότης διη θ' αναχωρή-
ση σήμερον ο «Γοργός»...
— Σις επαναλθάνω, κύριε, διη δέν
μου φαίνεται άπίθανον, διότι τὸ θαρόμε-
τρον πέφτει λιγάκι... έν τούτοις, δέν
εμπορῶ να το βεβαιώσω...
— Αφού είνε έτσι, ειπεν ο Λουδο-
βίλος Κλωδιών, δέν είνε δυνατόν να πα-
με έξω εις την ξηρὰν να περάσωμε τὸ
άπόγευμα;
— Μάλιστα... μάλιστα! επανέλαβον
όλοι μαζί οι συμμαθηταί του.
Αλλά εις αυτήν ακριβῶς την πρό-
τασιν δέν ήθελε καθόλου να συγκατα-
νεύση ο Χάρρης Μάρκελ, διη τους λο-
γους τούς όποιους γνωρίζομεν. Εἰς μή-
την ο κ. Οράτιος Πάττερσων υπεστήρι-
ξε την πρότασιν με διάφορα επίκαιρα
έπιχειρήματα, τὰ όποια έδανεΐλετο από
τους αρχαίους συγγραφείς. Οι νεαροί
του σύντροφοι και αυτοί δέν έγνωρίζαν
ούτε την Κόρκ ούτε την Κουίνσταουν...
δέν είχαν προφθάση να τας επισκεφθουν...
Και είχαν άκουστά διχ τὰ περίεργα πε-
ρίχωρά της... ιδίως δια τὸ χωρίον
Μπάλνεϋ, από τὸ έποῖον κατάγονται οι
μεγάλοι φαρλατάδες της Ήρλανδίας,
και έπειτα, εκεί είνε ο πύργος που έχει
μίαν πέτραν, την όποιαν ως λέγουν, ά-
μα γλύψη, δέν εμπορεῖς πλέον να ξα-
ναπήσ αλήθειά!...
Αλλά ο Χάρρης Μάρκελ άπήνησε
με τόνον άρκετά άπότομον:
— Ευχαριστω; θα έλεγα ναί, αλλά δέν
είνε δυνατόν... Εϋρισκόμεθα εις την ή-
μέραν, την ώρισμένην δια την αναχώ-
ρησιν, και άμ φυσήξη άνεμος, όσον ο-
λίγος και άν είνε, — έν ανάγκη μάλιστα
με την άμωπτιν μόνον, — έλπίζω, να

ξείλωμεν από τὸν όρμον της Κόρκ.
— Αλλά, παρετήρησεν ο Λουδοβίλος
Κλωδιών, άν έξωωμεν έξω και ύστερα
δέν μποροῦμε να προχωρήσωμεν;
— Θ' άράξωμε κοντά στη στερογιά,
όσον μας επιτρέπει ή παλίρροια, άπήνη-
τησεν ο Χάρρης Μάρκελ, και όπωςδή-
ποτε θα ήμεθα μακρὰν από τὸ Φάρμακ...
Αν σηκωθῆ άνεμος, έπως νομίζω, ευ-
κολώτερα θα τον συναντήσωμεν εις την
άνοικτην θάλασσαν παρὰ μέσα σ' αυτό
τὸ λιμανάκι που είνε κλεισμένο γύρω-
γύρω.
Αἱ δικαιολογίαι αὐταί ήσαν εύλογο-
φανείς, και επί τέλους όρθόν ήτο να
μη άντιλέγουν προς τὸν κυβερνήτην.
— Σις παρακλώ λοιπόν, κύριοι,
έπρόθεσεν ούτος, να εγκαταλείψετε
την ιδέα που έί-
χατε να πάτε έξω
δια να μη χά-
σωμεν την ευκαι-
ρίαν της παλιρ-
ροίας.
— Συμφωνῶ-
τατοι, πλοίαρχέ
μου, άπήνησεν ο
κ. Πάττερσων
δέν θα επιμείνω-
μεν περσότερον.
Οι νεαροί θα-
λασσοπόροι δέν το
έπήραν και κα-
τάκαρδα πού δέν
έπήγαν έξω. Αλ-
λως τε, δύο του-
λάχιστον από την
συντροφίαν των
δέν είχαν καμ-
μίαν όρεξιν ν' ά-
φίσουν τὸ καράβι,
— τούς έμνεύ-
σατε κίτοι: ο Των-
νής Ρενώ και ο
Μάγνος Άνδερς.
Αυτοί ήσαν εν-
θουσιασμένοι που
εϋρίσκοντο μέσα
εις τὸν «Γοργόν»
— και δέν είχαν
σκοπόν ν' αποβι-
basθουν παρὰ εις
τὰς Άντίλλας.
Φαντασθήτε λοιπόν, να σηκωθῆ άνερος,
ένῳ οι συμμαθηταί των να έπεσκέπτοντο
την Κόρκ ή την Κουίνσταουν, και να
μη εμπορῆ ν' ασάλπαρη τὸ καρά-
βι, διότι δέν θα είχε μέσα τούς επιβά-
τας του!... Και ποῖος ξεύρει, άν δέν έ-
πιανε κατόπιν καμμιά άλλη μπουνάτσα,
και έναυχοῦσε... τὸ ταξίδι! Και τί θα
έλεγεν ή κυρία Σέυμουρ; και τί ο διου-
θυντής της Άντιλιανής Σχολῆς; Και τί
εϋθύνη δια τὸν Μέντωρά των, ο όποιος

«Αυτός της γνώμης είσθε, κύριε ναυτική;» (Σελ. 90, σ. α')

«Τὴν άγκυράν που ήτο εις τὸ καπν...» (Σελ. 108, σ. α')

— Λοιπόν, παρετήρησεν ο κ. Πάτ-
τερσων, δύναται ο ναυτικός να πηγαίνει
κατ' εϋθείαν εκεί που δέν έπήγεν άλλοτε;
— Πῶς όχι; άνέκραξεν ο Τωνής Ρε-
νώ. Με κλειστά μάτια

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 15

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Καὶ θά τα ἴδουμε κ' ἑμεῖς ὅλα αὐτά; . . . εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδρες.
— Βεβχίως, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ βγοῦμε στὸ πέλαγος κ' ὄχι νὰ μουχλιάζωμε στὸ λιμάνι!
Καὶ ὅμως δὲν ἐστενοχωρήθησαν οἱ ἀριστεῖς μας, διότι ἔμεινεν μέσα στὸ ἀραχμένον πλοῖον ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν. Εἶχαν μάλιστα ἀρκετὴν ἀσχολίαν, ἐκὰς θηγτο εἰς τοὺς πάγκους, εἰς τὰς κουνιστὰς καρέκλας ἐπάνω στὸ κάστρο, ἐπηγαυνοῦντο εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀνεβοκατέβαιναν εἰς τὰ θωράκια καὶ τὰ δίζυγα. Ἐπειτα δὲ, ὁ ἔρμος τῆς Κόρκ, ἂν καὶ γαλήνιος, παρουσίαζε πολλὴν ζῶην καὶ κίνησιν. Διὰ τοῦτο αἱ ναυτικαὶ διόπτραι τῶν νεαρῶν μαθητῶν καὶ τὸ μεγαλόπρεπες τηλεσκόπιον — μήκος 2 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων! — τοῦ κ. Ὀρατίου Πάττερσον, ἐδοῦλεσαν διαρκῶς. Δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ πῆγαίνε-κ' ἔλα τῶν πλοικρίων που ἐφάρευν εἰς τὸν κόλπον, τῶν ἀτμακάτων που ἐκαμαν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν διαφόρων προκυμῶν, τῶν ρυμουλκῶν που ἐτραβοῦσαν τὰ ἱστιοφόρα, ὅσα ἐδιόζοντο νὰ ἐκπλεύσουν, τῶν ὑπερωκεανείων καὶ ἄλλων ἀτμοπλοίων τὰ ὁποῖα ἐμβαίναν κ' ἐβγαίναν, — καὶ δὲν εἶνε ὀλίγα ὅσα ἔρχονται καὶ φεύγουν καθημερινῶς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν λιμένα.

Ἄλλως τε, μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὸς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἀντάξιον τοῦ προγεύματος, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ κ. Ὀρατίος Πάττερσον δίκαια ἐγκώμια πρὸς τὸν Ραυαὶ Κώφ, ὅταν οἱ ἐπιβάται ἀνέβησαν εἰς τὸ κάστρο, ὁ Χάρρης Μάρκελ τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἀρχισε νὰ

φυσᾶ κάπως ἀπὸ τὴν ξηρὰν, καὶ ὅτι, ἂν ἐβαστοῦσε τὸ ἀεράκι καμμιὰ ὄρα ἀκόμη, πολὺ πιθανὸν ν' ἀπεράσειε τὴν ἄπασιν. Φαντάζεσθε πλέον πῶς ἔγινε δεκτὴ αὐτὴ ἡ εἰδήσις!
Πραγματικῶς, πρὸς τὰ βορειαντολικὰ, εἶχαν ἐμφανισθῆ κατὶ σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐσήμαιναν ἴσως ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξη ὁ καιρὸς. Εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὴν ξηρὰν, καὶ βεβχίως προτιμώτερον ἦτο νὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ πέλαγος; ἀλλὰ, ἐπὶ τελους, ὁ «Γοργός» ἤμποροῦσε ν' ἀφίση τὸ ἀγκυροδόλιόν του. καὶ, ἅμα κάθετον, ἐνῶ τὴν ἀνέβαζαν εἰς τὸ καπὸν, τὸ πλοῖον ἐπῆρε φόρα μὲ τὸν τρίγωνον, τοὺς φλόκους, τὰς γάμπιες, τοὺς παπαφίγκους καὶ τὴν μπούμαν του, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς παρέκαμπε τὸ ἀπώτατον ἀκρωτήριον τοῦ ὄρμου Φάρμαρ.

Ἐκαστὸς με, Χάρρη... (Σελ. 114, στ. α')

Βράχου, θὰ ἐβλεπαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.
— Ἀπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα! — διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐτοιμοὶ γιὰ τὴν ἀγκυρά!
Μερικὸι νχῦται ἐσπευσαν εἰς τὸν ἐργάτην οἱ νεαροὶ ἐπιβάται ἐπρεξαν νὰ τοὺς βοηθήσουν, κ' ἐπύσαν καὶ αὐτοὶ τὰς μα ν α β ἔ λ ε ς. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐλύθησαν τὰ πανιά, καὶ αἱ ἀν τ ἔ ν ν ε ς ἐ μ π α ς ἄ ρ ι σ α ν ἔ ω ς ἐ π ἄ ν ω. Κατόπιν, ὅταν ἡ ἀγκυρα ἦλθεν ἀπὸ τὸ κατὰ κάθετον, ἐνῶ τὴν ἀνέβαζαν εἰς τὸ καπὸν, τὸ πλοῖον ἐπῆρε φόρα μὲ τὸν τρίγωνον, τοὺς φλόκους, τὰς γάμπιες, τοὺς παπαφίγκους καὶ τὴν μπούμαν του, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς παρέκαμπε τὸ ἀπώτατον ἀκρωτήριον τοῦ ὄρμου Φάρμαρ.
Καὶ, εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῶν, αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες ἐγράφαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτι τὸ τρίστιον «Γοργός», ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, παρέλαβε τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν διαγωνισμόν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς καὶ ἐξέπλευσε διὰ τὰς Ἀντίλλας. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΕΝ ΟΥΕΙ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Ἦτο περίπου ἑπτὰ ἡ ὥρα, ὅταν ὁ «Γοργός» ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ, ἀφίσας ἀριστερὰ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Βράχου. Ἡ παραλία τῆς κομητείας Κόρκ ἔμεινεν ἀριστερὰ του, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων πρὸς δυσμὰς. Ἄλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν, ἦτο

ροδόλον Χαραυγὴν καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης — ἡ Μικρὰ Τροχούλα μὲ τὸν Διάβολον Ἐσπερινόν, Θερινὴν Βροχὴν καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης — ὁ Μενελλὰ μὲ τὸν Πιν-Χό — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὸ Ἴλιον Μελαθρον. Χρῶσθαι Παιδί, Ἀέτιον Ὀμια, Ζακύνθου Ἀεράκι καὶ Διαβολογατῶν — τὸ Ἄγγλ Περσιτοράκι μὲ τὴν Θερινὴν Βροχὴν, Κυματίζουσα Θάλασσαν, Κρόταλον καὶ Ἐρυθρὸν Ρόδον — ὁ Ἀεραναῖτης μὲ τὴν Λάτριδα τῶν Ἀστέρων καὶ Ἀελλινὴ Ναῦτην — ὁ Κολοκυθόπουλος μὲ τὸ Ἐρδορον Μεσολόγγιον, Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέν, Τζιριτζιτζουλά, Ἀέτιον Ὀμια καὶ Ἀστέρου τοῦ Βέγα, — τὸ Ἀκτινοδόλον Ἀστρον μὲ τὴν Μυροδόλον Χαραυγὴν, Ἄγγελον Χαράς, Ἡλιακὴν Ἀκτίνα καὶ Τρέλλαν τοῦ Κόσμου — τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον μὲ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας καὶ Κόρην τοῦ Αἰθέρος — ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μὲ τὸν Μεσελικὸν καὶ Ἀγρονισσαν Ψυχὴν — ἡ Ἀρμονία τοῦ Κόσμου μὲ τὸν Χρυσόμαλλον Κρίον, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Πικρομέτην Καρδοῦλαν, Ταπεινὸν Γιασεμὶ καὶ Κυρία μὲ τὰς Καμελιὰς — ὁ Μεγιστεὺς μὲ τὸν Ἀεραναῖτην, Ζὸ-Ζὸ καὶ Κάμερ Σὺλβα — ὁ Ζὸ-Ζὸ μὲ τὸν Πυρροπόλιν, Βράχωνα, Ἰδιότροπον Νεανίδα καὶ Ἡμεροδείκτην — ὁ Σατανᾶς μὲ τὴν Μικρὴν Δόξαν, Κόρην τοῦ Μοριᾶ Χαρικωμένου Χελιδονάκι καὶ Ζὸ-Ζὸ — ὁ Κουκουναροδορμεμένος μὲ τὸν Ἀστέρου τοῦ Βέγα, Ἀδελφὴν Ψυχὴν, Φάντερ τῆς Κοίτης καὶ Λόρδον Κίτσερον — ἡ Ἀκακία μὲ τὸν Ἄγγελο τῆς Ἀγάπης, Κεντρί, Ἀταθύριον Ρόδον, Μόνωσιν καὶ Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος — ἡ Μόνωσις μὲ τὸ Ἐνθιμόν, Ζίαν καὶ Βαρουαλόσαν Ὀργανὴν — ὁ Διμοσταρῆς Ἀρωστηρ μὲ τὴν Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀλλαγῆς. ἂν δὲν ἀποδώσουν πρῶτον διὰ τοῦ γρατζίνου μου τὰ ὀρελλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Νοσητῆς Ρουμαίαν, Βασιλέα τῶν Ρόδων (εὐχετὶ εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶν διὰ λέγει.) Ἀήτητον Ἑλληίδα (ὁ Ἀνακίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν κάρτα καὶ διὰ τὰς εὐχὰς.) Παπαγ. 1. Κοκκίνην (ἔστειλα 11ον καὶ 22ον τμῶν.) Ἰοδόλον Ὀφιν (ἔλαβον τὸ ψυροδέλιόν σου τὴν 18ην Μαρτίου. πολὺ ἀγάπ!) Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς (ἔχει καλῶς.) Μηροειδῆ Σελήνην (ἔστειλα.) Ἐρδορον Μεσολόγγιον (ἔπλεον τοῦ μηνός, δὲν εἶνε πολὺ οἱ ἀνταλλάσσοντες. Μ. Μυστικὰ πρέπει νὰ ἔχουν περισσοτέραν ὑπομονήν.) Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας (νὰ ἴδῃ λοιπόν, τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς καὶ τὸ Σῆμα. κάθε πότε θὰ μου γράψῃς; χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Ἀργεῶν Στριχταν, ποῦ ἔχω νὰ οὐσω τὸν ἦχόν τῆς τόσον καιρὸν!) Κόκκινον Κρίον (εὐχομαι ταχεῖαν ἀπόρρωσιν εἰς τὸν ἀγαπητὸν Ταμίαν τοῦ Σουλίου σα: ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων ἐξακολουθεῖ τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα.) Κερδορον Ἐρυθρὸν (ἔστειλα τὰ δύο φύλλα διὰ τὴν «Δμιλλαν») Ἰονισμένην Κόκκλαν (σοῦ ἔστειλα 25 τετράδια. ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν προτιμησίν σου.) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα ποῦ το χρεάζεσαι γρήγορα! μήπως θὰ κάμῃ κανένα ταξιδάκι;) Παπαγ. 1ω. Πούλζα (τὸ λάθος διορθώθη καὶ τὰ φύλλα ἐστάλησαν.) Ἑλληνα Ἀθλητὴν (ποῦ εἶνε ἀπεριγραπτὴ ἡ χαρὰ του, ὅταν βλέπῃ «τοὺς ἔξ ὀγκώδεις τόμους, τοὺς ὁποίους ἐσχημάτισεν ἀφ' ὅπου εἶνε συνδρομητὴς μου» τὸν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφει.) Λιακὸν Φάρον, Πτερόν τῆς Μελλοσης (ναὶ εὐχαριστοῦμαι πολὺ ἀγαπώνικουσα τὰς ἐπιστολάς σου σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσο, καλὰς διαβάσεις.) Ἀνθοφόρον Μάιον (ἐλήθη) Κυρί-

αρχον τῆς Θαλάσσης (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ διὰ τὰς θερμὰς ἐκφράσεις.) Κουκουναροδορμεμένος, Σατανᾶν (ἔ, κίλλιο ἀργὰ κατὰ ποῖε. . .) Μεγιστεῖα, Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου (ἔστειλα) Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον (τὸ διηγημά σου συμπεριλήφθη εἰς τὸν Δικαιωσιμὸν, καὶ εἰς τ' Ἀποσελέματα πλέον θὰ ἴδῃς τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν μου.) Πολύμωρον Π. Μ. ([E]) διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν. ἔστειλα 3, τι εἰρήνης: πολλὰ χαιρετισματα εἰς τὸν νοῦν σου ἐκ μέρους τοῦ κ. Π. παλαιῦ συμμαθητοῦ καὶ φίλου του. ἤθελα νὰ δημοσιεύω καὶ τὰς προτάσεις σου, ἀλλὰ ἡ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν γίνεται διὰ ψευδωνύμου, καὶ δὲν εἶδον πούθεν νὰ σημειώσῃ ψευδωνύμου.) Πυρροπόλιν ([E]) εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅλας τὰς κληροφορίας.) Μικρὴ Δόξαν (εὐγε, πολὺ εὐμορφον τὸ τετράδιόν σου, καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἐπίσης.) Κολοκυθόπουλον (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα ποῦ τὸ εἶδες εἰς ἓνα φίλον σου καὶ σ' ἐμάγευσεν.) Ἀναστασίαν Θεομῶν (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ ἡ πρώτη σου ἐπιστολή μὲ ἐκίνησε τὴν βρεῖν κα' δι' ἄλλας ὥστε μὴ με ἐεγνῆς.) Μεσομυρηνὴν Ἀκτὴν ([E]) ἀλήθεια συμβουλεύω πάν-οις τὴν ὑπομονήν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι μόνον καὶ μὲ τοὺς ἀνυπομῶνους: ὥστε δὲν εἶμαι καθόλου θυμωμένη μαζὶ σου.) Φροσ-Φροσ (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, καθὼς καὶ ἡ μικρὰ σου ἀδελφὴ τῶν εὐχομαι νὰ γίνῃ καλὰ καὶ ἡ νόνα, καὶ . . . νὰ ἐλθῇ γρήγορα εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ ἀποσημωθῆς διὰ τὴν ἑλλειψίν διασκεδάσειν.) Ἐρυθρὸν τῶν Ἀντικυθῶρον (ναὶ) Ἐθαγ. Καβάχον (εὐχομαι πλήρη ἀνάγερσιν) σοῦ ἤρρεσε λοιπόν τὸ Σῆμα τόσῳ πολὺ; τί καλὰ! Ἄθαν Π. Μίχαν (ποῦ ἔκαμα νὰ μου γράψῃ 10 μηνάς! . . . ἔ. ἂν ἔχῃ χρεῖν ποῦ μ' εὐρῆκε εἰς τὴν ομηρικὴν φουριαν καὶ δὲν ἔχω τόπον νὰ τοῦ τα φάλω. . .) Ἀεραναῖτην (ναὶ, ἐκεῖ μένει ὁ Μ. Κ. [E] διὰ τὸ «Ποδηλάτον») Ζὸ-Ζὸ ([E]) καὶ πάλιν θερμὰτάς εὐχαριστίας καὶ διὰ τὰ γράφομενα καὶ διὰ τὰ ἐνεργούμενα.) Ἰρώ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς δασὸς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 5 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰπὶ τοῖς ὅλοις διὸν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, περικεῖται ἐν τῷ Ἰαριεῖ μᾶς εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

142. Λεξιγράφος.

Ἄντι τὸ πρῶτον νὰ μου πῆς ὄχι τὸ δεύτερόν μου. Ἄ! νὰ τὸ καὶ τὸ τρίτον μου, πόλις τὸ σὺ οὐδὲν [μου].

143. Ἀναγραμματισμός. Τῶν γραμμάτων τῆς σειρᾶν Ἀργοναύτου ἀλλάξαι Κι' ὄστρακιδόδερον κοινὸν Σαῦ παραουιάζω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς φλογώδης Ἀκτίνας τοῦ Σουλίου

144. Ἀένυγμα.

Μὲ τὴν Ἀργὸν ἐταξιδεύουσα εἰς παλαιούς καιρούς, Ἄλλὰ καὶ ὡς ζῶον εὐρίσκουμαι εἰς τόπους πῶ ψυχρούς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δο-Ρι-Μι

145. Ρόμβος κεκρυμμένος καὶ ἀντεστραμμένος.

- 1.— Ἡ ἐργασία εἶνε προσευχὴ.
- 2.— Φιλομαθεὶς ἀποτέλεσμα πολυμάθειαι.
- 3.— Ὁ μὲν Φίλιππος ἦτο βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ὁ δ' Ἅγιος τῆς Σπάρτης.
- 4.— Π Ὀάσος εἶνε νῆσος.
- 5.— Γνώθι σαυτόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Διχρώμου Φουξίας

146-149. Συμφωνόγραφος. Τῆ βοήθεια δύο συμφωνῶν ὅσα εἰδήποτε φορὰς

ἐπαναλαμβάνομένων, σχηματίσων τρεῖς λέξεις τῆς αὐτῆς ρίζης, ἐκ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ:

εἰαί - αἰω - ηῖο - ηῆ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοπαίδου

150. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄροι: τῆς Ἑλλάδος:

1. Πρῶθεις 2. Στοιχείον, 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Ἀρχαῖος στρατηγός. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Δὲν μεγαλύνει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεσελικ

151. Φωνηεντόλιπον

μ - ψ - λλ - λθ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γαμβέττα

152. Γρῆφος

1 ην ὀδοὶ ὀδοὶ

ολ ὀδοὶ ὀδοὶ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανταζου Παρόντος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

47. Φιάλη (φῆ, ἄλλη) - 48. Καρχηδὸν (Κάρ, χῆ, Δών) - 49. Θυμὸς-θύλος. - 50. Ὁ σπόγγος.

51. Α Μ Α 52. Τὸ Μοναστήριον. - Δ Μ Α 53. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ Π Ρ Α Γ Α τοῦ I: Τότε παιοὶ οἰγῆ Δ Ν Α Ξ Ι Ο Σ πρέπει. - 54. ΡΗΝΟΣ Δ Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ (Ραδῆμαθις. Θίπρα. ΠΙΝδος. Πάξος, Δημοσθένης.) - 55. Ἐστὶ δίκη: ὀρθάλμος δ: τὸ πάθ' ὄρα. - 56. Βουλεύου δις καὶ τρίς δ,τι ἐπὶ τὸν νόον ἔλθοι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μᾶς λεπτὰ 5 μόνον Ἑλλησιστος θῶς 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλεγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάκια πανταχόθεν. — Jean Dimitriou, Varna (Bulgarie) (Δ, 33)

Εὐχομαι εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως Πάσχα εὐτυχίαι. — Λόρδος Ἄδφ. (Δ, 34)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἱραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ἰασηθῆποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαύρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3. — Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

